«Από τη στάχτη του θα ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ»

Ν. Ζαχαριάδης

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε. ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΒΕΡΑΝΖΕΡΟΥ 55 ΤΗΛ. 5241058 ΧΡΟΝΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 8 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1989 Α.Φ. 107 ΔΡΧ. 50

ΚΥΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΣΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΛΑΟ

«ΟΥΤΕ ΜΙΑ ΔΡΑΧΜΗ ΣΤΗΝ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗ»

ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΤΟ ΕΝΙΑΙΟ ΤΑΞΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ

Κάποτε όταν ο Ζολώτας ήταν υπουργός Συντονισμού, ρώτησαν τον Καραμανλή που τον είχε βάλει σ' αυτή τη θέση αν ένας ακαδημαϊκός οικονομολόγος θα μπορούσε να ανταποκριθεί σε τέτοια πολιτικά καθήκοντα. Ο Καραμανλής απάντησε ότι «ο Ζολώτας δεν είναι οικονομολόγος, είναι σαράφης».

Αυτόν το σαράφη λοιπόν, τον τύπο αυτό του τοκογλύφου της αστικής τάξης, που δαγκώνει τη λίρα να δει αν είναι γνήσια και που μετράει κάθε βράδυ τα κέρματα στο υπόγειο του σπιτιού του, αυτόν έβαλε η αστική τάξη να ξεζουμίσει το λαό.

Πραγματικά δύσκολα θα μπορούσε να βρεθεί πιο κατάλληλο πρόσωπο.

Ο άνθρωπος δεν έκανε υψηλή οικονομολογική διάλεξη.

Μίλησε τη μόνη απλή, κατανοητή και πρακτική γλώσσα που ξέρει όλη η ελληνική αστική τάξη:

Πρώτο: Οι εργάτες είναι τεμπέληδες και πρέπει να δουλέψουν παραπάνω και με πιο λίγα λεφτά.

Δεύτερο: Το έλλειμμα προκύπτει από τη διαφορά εσόδων και εξόδων του κρατικού προϋπολογισμού. Ανεβάζουμε λοιπόν τα έσοδα φορολογώντας το λαό. Κατεβάζουμε τα έξοδα μειώνοντας τα έσοδα. Αυτό το κάνουμε όσο αντέξουν αυτοί που μας ψήφισαν και το κάνουμε όσο πιο πολλές φορές γίνεται.

Τρίτο: Όταν μειωθεί το έλλειμμα τότε το ντόπιο και το ξένο κεφάλαιο θα κάνουν επενδύσεις και θα'χουμε ανάπτυξη.

Αυτά είπε ο σαράφης και όλοι τον χειροκρότησαν για τη σοφία του και βάλανε μπροστά την παλιά και αιώνια μηχανή της ληστείας του λαού. Δεν πρόκειται καν για μια αστική γραμμή. Το ίδιο θάκανε ένας δουλοκτήτης αυτοκράτορας της Ρώμης ή ένας κινέζος φεουδάρχης του μεσαίωνα.

Αυξάνουμε τα έσοδα, μειώνουμε τα έξοδα, φτωχαίνουμε το λαό.

Είναι τέτοια η αθλιότητα αυτής της γραμμής που ακόμα και οι ίδιοι οι αστοί σχολιαστές και αγοραίοι οικονομολόγοι αναγκάστηκαν να παραδεχτούν ότι τα μέτρα αυτά δεν θίγουν σε τίποτα την ρίζα των στρεβλώσεων και της παρακμής της ελληνικής οικονομίας.

Δεν θίγουν όχι μόνο τα μεγάλα κέρδη που αποκομίζει ένα τμήμα του μεγάλου ιδιωτικού βιομηχανικού και εμπορικού κεφάλαιου, σε βάρος του άθλιου μεροκάματου του βιομηχανικού εργάτη και του υπαλλήλου, αλλά ούτε καν τα πελώρια κέρδη του αεριτζίδικου κεφάλαιου και των ανώτερων κρατικών γραφειοκρατών. Δεν θίγουν σε τίποτα τη μίζα, τη φοροδιαφυγή των γαιοκτημόνων και των εμπόρων στην ύπαιθρο. Δεν βάζουν σε καμιά αμφισβήτηση την ύπαρξη μιας τεράστιας μάζας υπαλλήλων που συγκεντρώνονται στο δημόσιο και στις ΔΕΚΟ μόνο για χάρη της πολιτικής εξαγοράς και του ελέγχου του κρατικού μηχανισμού. Δεν παρακινούν σε καμιά ανάπτυξη της βιομηχανίας ή έστω των υπηρεσιών δεν προωθούν καμιά αναδιάρθρωση, έστω και περιορισμένη μέσα σ' αυτόν τον βαρειά άρρωστο ελληνικό καπιταλισμό.

Δεν κάνουν τίποτα για να μειώσουν το πελώριο εμπορικό έλλειμμα δίνοντας οποιοδήποτε κίνητρο στις εξαγωγές.

Αντίθετα έρχονται λίγο μετά τα μέτρα του άλλου κρατικού αρχιτοκογλύφου, του Χαλικιά, να ρουφήξουν

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛ. 3

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΑΜΠΑΝΙΑ

Η Κ.Ε. της ΟΑΚΚΕ πήρε την απόφαση να κάνει οικονομική καμπάνια μέχρι τα μέσα του Γενάρη με στόχο το ποσό του 1.000.000 δραχμών.

Σήμερα υπάρχει ένα βαρύ χρέος 1.900.000 δραχμών που θα γίνει σοβαρό εμπόδιο στην πολιτική μας δουλειά αν δεν μειωθεί αποφασιστικά.

Θα θυμούνται ίσως οι αναγνώστες μας ότι οι εκλογές του Ιούνη μας είχαν αφήσει ένα έλλειμμα 1 εκατομμυρίου. Αυτό το έλλειμμα μειώθηκε μόνο ελάχιστα μέχρι τις εκλογές του Νοέμβρη καθώς ήταν πολύ δύσκολο να πραγματοποιηθεί οικονομική καμπάνια μέσα στο καλοκαίρι. Έτσι οι εκλογές του Νοέμβρη με τα 3,5 εκατομμύρια κόστος τους ήρθαν να μας αφήσουν χρέος ένα επί πλέον εκατομμύριο.

Αυτό το σημείο ήταν και το πιο αδύνατο του δεύτερου εκλογικού κατεβάσματος και απέναντι σ' αυτό έπρεπε να πάρουμε τη δύσκολη απόφαση για το ξεπέρασμά του. Αυτό το πρόβλημα είχε δυο σκέλη: το ένα ήταν να μπορέσουμε να βρούμε έστω και δανεικά αυτά τα χρήματα και το δεύτερο ήταν να ξεχρεώσουμε αργότερα αυτά τα δάνεια, που ήταν μάλιστα στο μεγαλύτερο μέρος τους βραχυπρόθεσμα.

Το πρώτο πρόβλημα μπορέσαμε, όπως είναι φανερό, να το ξεπεράσουμε, το δεύτερο είναι μπροστά μας.

Μ' αυτή την έννοια για την ΟΑΚΚΕ οι δυο εκλογικές μάχες συνεχίζονται και σήμερα στο οικονομικό επίπεδο.

Το να μιλήσουμε σε εκατοντάδες χιλιάδες ανθρώπους και να ρίξουμε σε τέτοια κλίμακα τις θέσεις μας το πετύχαμε.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛ. 6

ΑΙΤΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΕΝΙΑΙΟΥ ΤΑΞΙΚΟΥ ΜΕΤΩΠΟΥ

Πριν από τις εκλογές, αλλά ακόμα και τώρα, το καθένα από τα τρία κόμματα της οικουμενικής κατηγορούσε τα άλλα σαν τους υπεύθυνους της οικονομικής κρίσης.

Για το ΠΑΣΟΚ η κρίση, όσο δέχονταν ότι υπήρχε, ήταν αποτέλεσμα της φιλελεύθερης οικονομικής πολιτικής που εφάρμοσε η Ν.Δ. στα χρόνια '74 - '81.

Για τη Ν.Δ. η κρίση είναι αποτέλεσμα της επιβολής του κρατικού ελέγχου και της κλεψιάς του ΠΑΣΟΚ.

Για το ψευτοΚΚΕ αποτέλεσμα της κυριαρχίας κάποιων μονοπωλίων.

Τώρα τα τρία κόμματα άφησαν κατά μέρος τις αναλύσεις τους για τις αιτίες της κρίσης και συμφώνησαν από κοινού για το ποιος θα την πληρώσει.

Είπαν:

Τί είναι αυτό που καίει;

Τα τεράστια ελλείμματα του κρατικού προϋπολογισμού.

Ε, λοιπόν, αυτά πρέπει να τα πληρώσει ο λαός!

Και συμφώνησαν πάνω σ' αυτό.

Η μέθοδος γι' αυτό ήταν γνωστή από παλιά και στους τρεις και είναι μία:

Πτώση του μεροκάματου και του μισθού των εργαζομένων, φορολογικό χαράτσι στα ευρύτερα στρώματα των μικροαστών.

Αυτή είναι η ουσία των μέτρων που ανακοίνωσε χθες με τους τρεις οικονομικούς υπουργούς, η οικουμενική κυβέρνηση. Στην πραγματικότητα κανένα από τα τρία κόμματα δεν έκανε πίσω σε θέσεις του για το πέρασμα αυτών των μέτρων. Γιατί βασικό στοιχείο της οικονομικής πολιτικής του καθένα είναι το ρήμαγμα του εργαζόμενου λαού. Και οι οπαδοί της κρατικής οικονομίας — ΠΑΣΟΚ, ψευτοΚΚΕ— και οι οπαδοί της φιλελεύθερης οικονομίας —Ν.Δ.— ποτέ δεν εφάρμοσαν στη θεωρία ή στην πράξη μια διαφορετική πολιτική σε ότι αφορά την ληστεία των εργαζομένων.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛ. 2

ΑΙΤΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΕΝΙΑΙΟΥ ΤΑΞΙΚΟΥ ΜΕΤΩΠΟΥ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΣΕΛ. 1

Είναι η ενιαία αντεργατική φυσιογνωμία, δοκιμασμένη από τον λαό, όλων των τμημάτων και των σχηματισμών της αστικής τάξης και του ιμπεριαλισμού.

Στην πραγματικότητα τα τρία κόμματα δεν παραμέρισαν τις διαφορές τους για να ενωθούν ενάντια στον λαό και στο εργατικό κίνημα. **Για τον απλούστατο λόγο του ότι δεν κινδύνευε από κανένα εργατικό κίνημα η κυριαρχία τους.**

Τί είναι αυτό που έκαναν;

Μέσα στις ιδιόμορφες πολιτικές συνθήκες που έχει επιβάλλει ο οξυμένος ανταγωνισμός των δυο βασικών μπλοκ της αστικής τάξης και του ιμπεριαλισμού συμφώνησαν να εφαρμόσουν την κοινή τους γραμμή για την νέα ληστεία των εργαζόμενων.

Μια γραμμή που έτσι και αλλιώς θα εφάρμοζε ή θα εφαρμόσει όποιος σχηματισμός της αστικής τάξης θα κυριαρχήσει.

Αυτό είναι ένα βασικό ζήτημα που πρέπει να ξεκαθαριστεί από την αρχή.

Υπάρχει μια αντίληψη που όλο και πιο έντονα μπαίνει μέσα στο εργατικό κίνημα που λέει:

Τα τρία κόμματα, με βασικούς πόλους την Ν.Δ. και το ΠΑΣΟΚ και ουρά τους τον ρεφορμιστικό Συνασπισμό, συναίνεσαν για να χτυπήσουν με τα μέτρα λιτότητας τους εργαζόμενους και το εργατικό κίνημα.

Μια τέτοια άποψη δεν ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα και αν κυριαρχήσει θα οδηγήσει στον αφοπλισμό τα οποία πρώτα σκιρτήματα του εργατικού κινήματος.

Γιατί μέσα στην αστική τάξη δεν κυριαρχεί η συναίνεση αλλά αντίθετα ο οξυμένος ανταγωνισμός για την πολιτική εξουσία.

Ανταγωνισμό που είδαμε όλο το προηγούμενο διάστημα, αλλά και τον βλέπουμε ακόμα και σήμερα μέσα στα πλαίσια της οικουμενικής και που θα εκδηλωθεί ακόμα πιο έντονα μέχρι τον Απρίλη.

Αυτό σημαίνει ότι θα υπάρξει αντιπολίτευση στα οικονομικά μέτρα από τα κόμματα της οικουμενικής.

Το φιλορώσικο μπλοκ ΠΑΣΟΚ - ψευτοΚΚΕ ήδη με την ΓΣΕΕ που ελέγχει προχωράει σε συγκέντρωση ενάντια στα μέτρα λέγοντας πως αυτά ανοίγουν τον δρόμο σε μια νεοσυντηρητική στροφή, τα φορτώνει δηλαδή στην Ν.Δ.

Το δε φιλοδυτικό μπλοκ, η Ν.Δ., τα φορτώνει στο ΠΑΣΟΚ, σαν αναγκαίο κακό της κλεψιάς του.

Αν λοιπόν το εργατικό κίνημα δεν δει αυτόν τον ανταγωνισμό και κατά συνέπεια τις δυο ειδών αντιπολιτεύσεις, θα κινδυνεύσει για άλλη μια φορά να μπει στην ουρά της μιας ή της άλλης αστικής αντιπολίτευσης. Και βέβαια κινδυνεύει πιο πολύ να γίνει ουρά της αντιπολίτευσης της ΓΣΕΕ των ψευτοΚΚΕ-ΠΑΣΟΚ.

Όσοι πιστεύουν πως τώρα, που όλοι οι αστοί και οι ρεφορμιστές είναι ενωμένοι, είναι ευκαιρία να μονοπωλήσουν εύκολα «αριστερή αντιπολίτευση» θα βρεθούν για άλλη μια φορά στην ουρά του φιλορώσικου σχηματισμού της αστικής τάξης.

Θα σέρνουν τελευταίοι τα πανώ τους στις συγκεντρώσεις και στις απεργίες της ΓΣΕΕ για να την πιέσουν.

Το εργατικό κίνημα για να αναπτυχθεί χρειάζεται μια σταθερή πολιτική αυτόνομης συγκρότησης.

Για να μπορέσει να γίνει αυτό χρειάζεται μια ξεκάθαρη γνώση της δοσμένης πολιτικής κατάστασης και των στροφών της πολιτικής σκηνής.

Εάν αυτό συγκροτηθεί στην κατεύθυνση της αντιμετώπισης της «νεοσυντηρητικής στροφής» θα κινδυνεύσει να βρεθεί στο πλευρό των δυνάμεων της κρατικής γραφειοκρατίας.

Και μάλιστα αυτών των δυνάμεων που είναι σήμερα οι κυρίαρχες στη χώρα.

Γιατί κανένα από τα μέτρα της οικουμενικής δεν έχουν στο παραμικρό θίξει την κυριαρχία του εκφυλισμένου κρατικού γραφειοκρατικού καπιταλισμού.

Αυτό φαίνεται μόνο και μόνο από δυο ζητήματα.

α) Καμμιά από τις κρατικές επιχειρήσεις δεν πέρασε στους ιδιώτες και

β) Κανένα μέτρο δεν χτύπησε ούτε στο ελάχιστο τα προνόμια και τις τεράστιες μίζες της κρατικής γραφειοκρατίας.

Πού είναι λοιπόν η «νεοσυντηρητική στροφή»; Δεν μένει παρά μια απάντηση, στο χτύπημα των εργαζόμενων. Μια τέτοια άποψη όπως η προηγούμενη, όμως δεν κάνει τίποτα άλλο από το να σπρώχνει το εργατικό κίνημα στην αγκαλιά των δυνάμεων του κρατικού γραφειοκρατικού καπιταλισμού, στην αγκαλιά δηλαδή του μπλοκ ΠΑΣΟΚ - ψευτοΚΚΕ.

Το εργατικό κίνημα πρέπει να στηριχθεί στην δικιά του πρόταση και αντίληψη για την ανάπτυξη και την πρόοδο της χώρας.

Μια ανάπτυξη ενάντια στη σαπίλα, την εκβιομηχανοποίηση και τηνεξάρτηση που προωθεί τόσο το ένα όσο και το άλλο τμήμα της αστικής τάξης.

Μια ανάπτυξη αυτόνομη ενάντια στην ιμπεριαλιστική εξάρτηση Ανατολής και Δύσης, που θα στηρίζεται στις εσωτερικές δυνάμεις του τόπου και θα υπηρετεί πάνω απ' όλα τις ανάγκες των ίδιων των εργαζόμενων.

Χρειάζονται μέτρα που θα τσακίζουν τα προνόμια και τις μίζες της κρατικής γραφειοκρατίας και των διάφορων κομπραδόρων του ιμπεριαλισμού αλλά και μέτρα ενάντια στην κυριαρχία και την ασυδοσία του ιδιωτικού κεφαλαίου και της ΕΟΚ. Μέτρα που θα τονώνουν την εσωτερική αγορά και θα προωθούν την αυτόνομη βιομηχανική ανάπτυξη και πάνω από όλα την βαρειά βιομηχανία και την μηχανοκατασκευή.

Χωρίς ένα δικό του πρόγραμμα και μια δικιά του πρόταση για την ανάπτυξη και την πρόοδο το εργατικό κίνημα δεν θα μπορέσει να συγκροτηθεί σε βάθος και να κρατηθεί όρθιο στη δύσκολη σημερινή πολιτική φάση.

ΑΠΟ ΠΟΥ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΑΡΧΙΣΟΥΜΕ

Αυτό είναι όμως σήμερα το βασικό ζήτημα. Τη στιγμή που μια νέα ληστεία κλίμακας οργανώνεται απέναντι στον λαό, χρειάζεται άμεσα να συγκροτηθεί η πρώτη, η στοιχειώδης άμυνά του. Χρειάζεται δηλαδή το πρώτο άμεσο κάλεσμα για αντίσταση.

Υπάρχουν μερικές δυνάμεις σαν τους αποχωρήσαντες από το ψευτοΚΚΕ, και μερικές οργανώσεις της λεγόμενης εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς που έδειξαν, ότι υπάρχει στη βάση αυτών των σχηματισμών μια διάθεση αντίστασης στα μέτρα. Έτσι οι ηγεσίες τους συγκρότησαν μια επιτροπή και πραγματοποίησαν με επιτυχία διαδήλωση την προηγούμενη Παρασκευή από την πλατεία Κάνιγγος μέχρι τη Βουλή.

Η ΟΑΚΚΕ συμμετείχε σ' αυτή την διαδήλωση εκτιμώντας την σαν ένα θετικό γεγονός και σαν μια πρώτη αντίσταση στη νέα ληστεία.

Η ίδια η διαδήλωση έδειξε πως υπάρχουν αρεστοί άνθρωποι που έχει την διάθεση να συνεισφέρει στην συγκρότηση μιας αγωνιστικής κατεύθυνσης μέσα στο εργατικό κίνημα. Αυτό είναι κάτι το πολύ καλό. Το ζήτημα είναι πως μπορεί να συνεχιστεί αυτή η δουλειά.

Υπάρχουν αρκετά διαφορετικές απόψεις ακόμα και ανταγωνιστικές γύρω από τις εκτιμήσεις για το πολιτικό και οικονομικό πλαίσιο της νέας ληστείας.

Είναι βέβαιο ότι κάθε τέτοια εκτίμηση βγάζει και ένα διαφορετικό δρόμο για την ανάπτυξη ή όχι του κινήματος. Όμως αυτές θα δοκιμαστούν από την ίδια την ζωή και την πείρα της εργατικής τάξης.

Τί είναι αυτό που σήμερα έχουν ανάγκη οι ίδιοι εργάτες;

Να μην πληρώσουν το χαράτσι της οικουμενικής.

Εδώ πρέπει να σταθεί κάθε πρωτοπόρος εργάτης και συνδικαλιστής.

Στο πώς θα γίνει αυτό.

Αυτό πρέπει να ξεκαθαρίσουμε και πάνω εδώ πρέπει να δοκιμαστεί μέσα στη ζωή η πλατειά αγωνιστική ενότητα, το πιο πλατύ ενιαίο μέτωπο της εργατικής τάξης.

Είναι λοιπόν βασικό να ξεκαθαριστεί το αίτημα της ενότητας, η σημαία του αγώνα.

Για μας δεν μπορεί να είναι τίποτα άλλο πέρα από το άμεσο και καυτό αίτημα της αύξησης του μεροκάματου και του μισθού.

Μόνο με την κατάκτηση αυτού του άμεσου αιτήματος θα μπορέσει η εργατική τάξη και όλοι οι εργαζόμενοι να αντισταθούν στη νέα ληστεία.

Μόνο αυτό το αίτημα έχει σήμερα μέσα του την δύναμη να ενώσει όλο τον λαό στο πιο μεγάλο ενιαίο μέτωπο.

Το αίτημα της αύξησης του μεροκάματου δεν μπορεί να αντικατασταθεί ούτε με την κατοχύρωση της ΑΤΑ, ούτε με την μη άνοδο των τιμών, ούτε με την μείωση του χρόνου εργασίας.

Εξάλλου και τα τρία αυτά αιτήματα είναι αιτήματα των εργατοπατέρων της ΓΣΕΕ και μας σπρώχνουν στην αγκαλιά τους.

Νομοθετική κατοχύρωση της ΑΤΑ σημαίνει να καθορίζει την τιμή της εργατικής δύναμης το κρατικό μονοπώλιο, όπως καθορίζει την τιμή της βενζίνας ή των οπωρολαχανικών. Σημαίνει αδρανοποίηση και διάλυση του εργατικού κινήματος, ενίσχυση των θέσεων της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας μέσα στον κρατικό μηχανισμό. Όσο αφορά την άνοδο των τιμών στα τιμολόγια των ΔΕΚΟ. Εδώ έχει περάσει μια ακατάσχετη δημαγωγία του ψευτοΚΚΕ. Το αίτημα της μη αύξησης των τιμολογίων γενικά δεν είναι αίτημα της εργατικής τάξης. Γιατί ηλεκτρικό ρεύμα, τηλέφωνο και νερό δεν καταναλώνει μόνο ο λαός, αλλά ιδιαίτερα ηλεκτρικό και μάλιστα σε αρκετά μεγαλύτερη ποσότητα καταναλώνει η αστική τάξη.

Το πρόβλημα στο βάθος, των ελλειμάτων των ΔΕΚΟ είναι πέρα από το ξεζούμισμα που κάνει σ' αυτές η κρατική γραφειοκρατία, το ότι αυτές ενώ δίνουν ακριβά τις υπηρεσίες τους στο λαό, για την αστική τάξη είναι φτηνές.

Έτσι λοιπόν όταν μιλάμε για φτηνό τιμολόγιο της ΔΕΗ ουσιαστικά φωνάζουμε για φτηνό ρεύμα για την αστική τάξη και τα εργοστάσιά της. Ποιο πρέπει να είναι λοιπόν εδώ το αίτημα:

Καμμιά αύξηση στα τιμολόγια των ΔΕΚΟ για τους εργαζόμενους.

Που σημαίνει καμμιά αύξηση μέχρι μιας ορισμένης ποσότητας χρήσης. Αυτό τόσο στο ρεύμα, όσο στο τηλέφωνο και το νερό.

Το ίδιο ισχύει για τις αυξήσεις στα μέσα μαζικής λαϊκής μεταφοράς, αλλά και στα είδη διατροφής.

Μέσα όμως από ποιούς μηχανισμούς θα μπορέσει το εργατικό κίνημα να ελέγχει διαρκώς στην αγορά την άνοδο των τιμών;

Τέτοια μέθοδος δεν μπορεί να υπάρξει έξω από το κράτος και το σημερινό κράτος δεν μπορεί να δώσει τέτοια δυνατότητα σε κανέναν άλλο έξω από τους δικούς του εργατοπατέρες συνδικαλιστές.

Να γιατί το αίτημα «έλεγχος των τιμών» ήταν και είναι αίτημα της πουλημένης συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας και ιδιαίτερα του ψευτοΚΚΕ, που στόχευε στο να πιάσουν και μέσα απότο Συνδικαλιστικό κίνημα θέσεις - κλειδιά μέσα στο κράτος και την οικονομία και από κει να εκβιάζουν και το ιδιωτικό δυτικόφιλο κεφάλαιο.

Για τους εργάτες ένας τρόπος υπάρχει να «ελέγξουν τις τιμές».

Η απαίτηση και ο αγώνας για την αύξηση στο μεροκάματο.

Ανεβάζετε εσείς τις τιμές; Παλεύω και εγώ για να ανεβάσω την δικιά μου τιμή, την τιμή της εργατικής μου δύναμης.

Αύξηση στις τιμές; Αύξηση στο μεροκάματο.

Ουσιαστικά δεν πρόκειται για αύξηση. Πρόκειται για μια άμυνα απέναντι στην κλεψιά που στοχεύει στην διατήρηση του σημερινού χαμηλού επιπέδου ζωής. Γιαυτό είναι σήμερα ένα ζήτημα ζωής και θανάτου για τους εργάτες και αυτό είναι που όλοι σήμερα κρύβουν και μάλιστα μερικοί μικροαστοί το ειρωνεύονται.

Όσο για την μείωση του χρόνου εργασίας, πιστεύουμε πως σήμερα δεν είναι ένα αίτημα αιχμής, ούτε πρόκειται να δώσει λύση στο πρόβλημα της ανεργίας.

Και αυτό γιατί η φτώχεια μέσα στην εργατική οικογένεια έχει προπολλού καταργήσει στην πράξη και το ίδιο το 40ωρο. Είτε με την μορφή της υπερωρίας είτε με την μορφή της δεύτερης δουλειάς. Μια μείωση των ωρών εργασίας σήμερα ουσιαστικά θα σήμαινε στην πράξη όχι παραπάνω ελεύθερος χρόνος για το προλεταριάτο ή για να μπουν άνεργοι στην παραγωγή, αλλά παραπέρα χρόνος για υπερωρία, παραπέρα δηλαδή αύξηση των εσόδων της εργατικής οικογένειας.

Μ' αυτή την έννοια σαν

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛ. 5

«ΟΥΤΕ ΜΙΑ ΔΡΑΧΜΗ ΣΤΗΝ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗ»

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΣΕΛ. 1

κάθε ικμάδα ανάπτυξης που μπορεί να βγαίνει μέσα από αυτή την παραγωγική δομή.

Ο Ζολώτας σφίγγει την βίδα του μαρτυρίου γύρω από το κεφάλι του εργαζόμενου λαού, ο Χαλικιάς φέρνει την πιστωτική ασφυξία και γιατί όχι και το θάνατο σ' ένα μεγάλο τμήμα του μεσαίου ντόπιου βιομηχανικού κεφάλαιου.

Κανένας από τους δυο δεν τολμάει να αμφισβητήσει έστω κι ελάχιστα την οικονομική ηγεμονία και τηνπολιτική πρωτοκαθεδρία του γραφειοκρατικού κρατικού καπιταλισμού.

Ο λαός μας δεν πρέπει να δεχτεί αυτή τη μέθοδο για το ξεπέρασμα της οικονομικής κρίσης.

Γιατί δεν πρόκειται καν για μια μέθοδο ξεπεράσματος της κρίσης. Είναι θυσίες δίχως αντίκρυσμα. Ακόμα χειρότερα είναι θυσίες για να γίνουν τα πράγματα χειρότερα στο μέλλον, για να βαθύνει δηλαδή η κρίση.

Κατ' αρχήν η σημερινή οικονομική κρίση έχει τη βάση της στον ίδιο τον χαρακτήρα του ελληνικού καπιταλισμού. Αυτός είναι ο εσωτερικός παράγοντας για την κρίση, είναι η προϋπόθεση της σημερινής κρίσης. Στη συνέχεια υπάρχει ο καθοριστικός παράγοντας για την κρίση, ο εξωτερικός παράγοντας που επίσης δίχως αυτόν δεν θα υπήρχε μια τέτοια εξέλιξη. Πρόκειται για την πολιτική φάση.

Η οικονομική πολιτική της τρικομματικής κυβέρνησης δεν αντιμετωπίζει ούτε τον ένα, ούτε τον άλλο παράγοντα, δεν θίγει έστω και λίγο καμιά από τις δύο αυτές πλευρές. Ίσα - ίσα τις οξύνει.

Με την αυξανόμενη εξαθλίωση του εργαζόμενου λαού όχι μόνο η οικουμενική τσακίζειτη βασικότερη παραγωγική δύναμη αυτού του τόπου, όχι μόνο την εξαντλεί σωματικά και την τσακίζει ηθικά και πολιτιστικά αλλά φέρνει και άλλα κακά.

Πρώτο: αδυνατίζει παραπέρα την εσωτερική αγορά. Με τη μείωση των μισθών μειώνεται η κατανάλωση των προϊόντων της ελαφριάς βιομηχανίας και της αγροτικής παραγωγής που προορίζονται για τη μεγάλη μάζα του πληθυσμού. Έτσι μειώνεται η ζήτηση για βασικά προϊόντα που παράγονται μέσα στην ίδια τη χώρα. Όμως δεν περιορίζεται καθόλου η κατανάλωση των εύπορων και πλούσιων τάξεων του πληθυσμού. Όμως αυτές οι τάξεις καταναλώνουν είδη πολυτελείας που όλα σχεδόν εισάγονται από το εξωτερικό και μάλιστα εξαιτίας της ΕΟΚ με όλο και μικρότερους δασμούς. Έτσι χτυπιέται σε βάθος η ντόπια παραγωγή, αδυνατίζει η εσωτερική αγορά και επιδεινώνεται παραπέρα το εμπορικό ισοζύγιο.

Δεύτερο: Με τη μείωση των μισθών του μεροκάματου γίνεται όλο και πιο προσοδοφόρα για την αστική τάξη η απασχόληση των ανθρώπινων χεριών αντί για τις μηχανές. Σαν αποτέλεσμα η αστική τάξη αποφεύγει τον μηχανικό εκσυγχρονισμό, ρίχνει ακόμα μεγαλύτερο βάρος στην ελαφριά βιομηχανία που έχει χαμηλότερη οργανική σύνθεση (δηλαδή λιγότερες μηχανές σε σχέση με τα εργατικά χέρια), οπότε υπονομεύεται παραπέρα η ανάπτυξη της βαρειάς βιομηχανίας και δυναμώνει η παραγωγική εξάρτηση από τις αναπτυγμένες βιομηχανικά ιμπεριαλιστικές χώρες.

Τρίτο: Αν συνδυαστούν αυτά με την πιστωτική ασφυξία του μεσαίου κεφάλαιου δημιουργούνται συγκριτικά πολύ πιο ευνοϊκές συνθήκες για την εγκατάσταση του ξένου κεφαλαίου που δεν στηρίζει βέβαια στο ελληνικό τραπεζικό σύστημα την χρηματοδότηση των επενδύσεων.

Τέταρτο. Η εξαθλίωση των μισθωτών, ιδιαίτερα των εργατών, που στην πλειοψηφία τους απασχολούνται στον ιδιωτικό τομέα της οικονομίας σε συνδυασμό με τη μεγαλύτερη ασφυξία σε αυτόν ακριβώς τον τομέα, κάνει τους μισθωτούς ακόμα πιο επιρρεπείς στο να αναζητήσουνε οικονομική προστασία μέσα στον παρασιτισμό της κρατικής υπαλληλίας δηλαδή τους κάνει ακόμα πιο τρωτούς στο ρουσφέτι, δηλαδή την εξαγορά της πολιτικής συνειδησης. Ο κομματικός εκβιασμός δυναμώνει και μάλιστα σε όφελος περισσότερο εκείνων των πολιτικών δυνάμεων που σήμερα κυριαρχούν στο κράτος, των δυνάμεων της νέας δεξιάς ΠΑΣΟΚ και ψευτοΚΚΕ.

Πέμπτο: Η οικονομική εξαθλίωση των μαζών και η πολιτική αχρειότητα που θα δυναμώνει, θα δυναμώνει επίσης το καθεστώς της διαφθοράς του κρατικού μηχανισμού, θα δυναμώνει παραπέρα το καθεστώς της μίζας. Είναι φυσικό ότι από δω και μπρος όλο και περισσότερα τμήματα της κρατικής υπαλληλίας θα αναζητούν μια διέξοδο στην διαφθορά.

Με λίγα λόγια οι εσωτερικοί παράγοντες που βοήθανε την ανάπτυξη του ελλείμματος του κρατικού προϋπολογισμού, δηλαδή η εξάρτηση, ο παρασιτισμός της κρατικής γραφειοκρατίας και η αποβιομηχάνιση θα συνεχίζονται με την πολιτική Ζολώτα.

Σε ό,τι αφορά τώρα τον εξωτερικό και καθοριστικό παράγοντα της κρίσης που είναι η πολιτική σύγκρουση μέσα στη χώρα, η κυβέρνηση Ζολώτα έρχεται να τον επιδεινώσει καθαρά.

Ο πολιτικός ανταγωνισμός μέσα στη χώρα έχουμε πει πως είναι αντανάκλαση των διεθνών ανταγωνισμών μέσα στους κόλπους της ξενόδουλης αστικής τάξης.

Αυτός ο ανταγωνισμός γίνεται κύριος υπεύθυνος για την οικονομική κρίση, όχι μόνο γιατί δυναμώνει την πολιτική αβεβαιότητα και δεν διαμορφώνει ευνοϊκό έδαφος για ένα μακρόχρονο προγραμματισμό από τη μεριά της βιομηχανικής αστικής τάξης, αλλά γιατί έρχεται να δυναμώσει το ρόλο του παραγωγικού τμήματος του κρατικού μηχανισμού σαν μηχανισμού πολιτικής κυριαρχίας. Με λίγα λόγια ο πολιτικός ανταγωνισμός έχει σαν άμεσο αποτέλεσμα όχι μόνο τη στρατολόγηση νέων πολιτικών οπαδών μέσα από αχρείαστες προσλήψεις αλλά και την παντοκρατορία της γραφειοκρατικής μηχανής πάνω σε κάθε παραγωγική διαδικασία γενικά.

Παράλληλα ο πολιτικός ανταγωνισμός είναι ο κύριος υπεύθυνος για τη γλοιώδη συμπεριφορά του σύνολου της αστικής τάξης απέναντι στον ιμπεριαλισμό γενικά. Καθώς κάθε μια από τις παρατάξεις του ιμπεριαλισμού είναι υποχρεωμένη ώσπου να κατακτήσει ή να διατηρήσει την ηγεμονία της να αναγνωρίζει δικαιώματα στον ανταγωνιστή της.

Αυτή είναι η περίπτωση της ΕΟΚ, στην οποία η μεν δυτικόφιλη αστική τάξη υποτάσσεται από παράδοση, η δε φιλοανατολική της δίνει πελώρια προνόμια για να την καθησυχάσει στο επίπεδο της εμπορευματικής κυκλοφορίας και του δανεισμού.

Ανάλογη είναι η περίπτωση της ανοχής της δυτικόφιλης αστικής τάξης απέναντι στον ασύμμετρο χαρακτήρα της επένδυσης του σοσιαλιμπεριαλισμού για την αλουμίνα, ή των εγκληματικά προνομιακών σχέσεων του με τα ναυπηγεία του Σκαραμαγκά ή ακόμα χειρότερα η προθυμία της να προωθήσει κατά προτεραιότητα τον αγωγό αερίου που αποτελεί εγγύηση μιας μελλοντικής πολιτικοοικονομικής ομηρίας.

Πρέπει εδώ παράλληλα να αναγνωρίσουμε στα πλαίσια αυτού του ανταγωνισμού την κύρια πλευρά του που είναι ο φιλοανατολικός πόλος.

Σ' αυτό τον πόλο, το μέτωπο ΠΑΣΟΚ - ΚΚεξ, χρωστάμε περισσότερο την οικονομική κρίση παρά στον δυτικόφιλο που είναι πιο φανερός.

Αυτό το μέτωπο συστηματικά εδώ και χρόνια υπονομεύει την ανάπτυξη της βιομηχανίας, κρατικής ή ιδιωτικής, είτε με τη μέθοδο των γραφειοκρατικών εμποδίων, είτε με τη μέθοδο της πιστωτικής ασφυξίας από το ελεγχόμενο από την κυβέρνηση πιστωτικό σύστημα, είτε με τη μέθοδο, σε μια επόμενη φάση, του παραγωγικού τεμαχισμού της μεγάλης κρατικής βιομηχανίας.

Σε αντάλλαγμα για τη ζημιά που κάνει στη δυτικόφιλη αστική τάξη αυτό το μέτωπο στο παραπάνω επίπεδο της παρέχει εδώ και χρόνια φτηνή εργατική δύναμη χρησιμοποιώντας γι' αυτό το σκοπό την πουλημένη σ' αυτό συνδικαλιστική γραφειοκρατία.

Να ποια είναι με λίγα λόγια η επίδραση του πολιτικού ανταγωνισμού, κάτω μάλιστα από την κυριαρχία του φιλοανατολικού μπλοκ, πάνω στις παραγωγικές δυνάμεις. Να ο εξωτερικός αλλά καθοριστικός παράγοντας της οικονομικής κρίσης. Να γιατί η Ελλάδα βρίσκεται σε πολύ χειρότερη μοίρα από την Ισπανία και την Πορτογαλία που αποτελούν τ' αδέλφια της μέσα στον ευρωπαϊκό νότο.

Τί θα προσφέρει λοιπόν η Κυβέρνηση Ζολώτα σ' αυτό το δεύτερο επίπεδο;

Θα οξύνει τους πολιτικούς ανταγωνισμούς, αν και με νέα ακόμα πιο καλυμμένη μορφή. Στο βάθος θα προκαλέσει μια μόνιμη διαλυτική κατάσταση όπου κανείς δεν θάναι υπεύθυνος για τίποτα.

Δείγμα αυτής της εξέλιξης έδωσε η περίοδος από την συγκρότηση της κυβέρνησης μέχρι την εξαγγελία των μέτρων.

Τα μέτρα είναι των τριών κομμάτων, όμως ο Συνασπισμός κατάφερε να βγάλει σε μεγάλο βαθμό την ουρά του απ' έξω. Δεν ήταν αυτό μόνο μια κίνηση αποφυγής της πολιτικής χρεωκοπίας αλλά και μια επίδειξη ισχύος στην υπόλοιπη αστική τάξη σε σχέση με το ρυθμιστικό ρόλο που θέλει να παίζει αυτό το κόμμα ακουμπώντας πάντα πάνω στη στέρεα συνωμοτική του συμμαχία με το παπανδρεϊκό ΠΑΣΟΚ.

«Ούτε μια δραχμή στην οικουμενική». Αυτό το σύνθημα έρριξαν οι σύντροφοι της ΟΑΚΚΕ στη διαδήλωση της Παρασκευής ενάντια στα νέα μέτρα.

Κάθε δραχμή στην κυβέρνηση αυτή από τη μεριά του λαού θα γίνεται θηλιά στο λαιμό του.

Όλα αυτά τα χρήματα θα χρησιμοποιηθούν για την αποβιομηχάνιση της χώρας, για την διόγκωση του γραφειοκρατικού παρασιτισμού, για την εθνική, οικονομικο-πολιτική εξάρτηση και για το δυνάμωμα του ενδοαστικού και ενδοϊμπεριαλιστικού ανταγωνισμού. Θα πάνε για την ανάπτυξη των χειρότερων πλευρών της αστικής τάξης, και για το δυνάμωμα του πιο μαύρου και ξενόδουλου πολιτικού μπλοκ μέσα στην αστική τάξη.

Δεν θα πρόκειται για μια θυσία τωρινή για να εξασφαλίσουμε την αυριανή ζωή, αλλά μια θυσία που θα οδηγήσει στον σίγουρο θάνατο.

Η πολιτική απάντηση του λαού στο επίπεδο της πράξης είναι το κίνημα για αυξήσεις στο μεροκάματο με όπλο την απεργία αρχίζοντας από την συγκρότηση, σε κάθε σωματείο, σε κάθε χώρο δουλειάς, στον δημόσιο ή τον ιδιωτικό τομέα, μιας εργατικής αντιπολίτευσης ενάντια στον τρικομματικό εργατοπατερισμό.

Η πολιτική απάντηση του εργαζόμενου λαού στο επίπεδο της άμεσης προπαγάνδας είναι: φορολογία της αστικής τάξης, και της ιδιωτικο-καπιταλιστικής και της γραφειοκρατικής και των αεριτζήδων αστών και των αστών της υπαίθρου και των παραρτημάτων του ιμπεριαλισμού. Το αλάθητο όπλο αυτής της φορολογίας είναι τα τεκμήρια της προσωπικής σπατάλης των αστών και η διαφάνεια των τραπεζικών καταθέσεων. Αν θέλουν οι κύριοι Ζολώτες ας προχωρήσουν σε τέτοια μέτρα. Αν θέλουν ας στήσουν βιομηχανία κι όχι να αυγαταίνουν την γραφειοκρατία. Αν θέλουν ας απαγορεύσουν τιμωρώντας σκληρά τη διαφυγή κεφαλαίων στο εξωτερικό.

Παραπέρα ο λαός μας πρέπει να απαιτήσει άμεσο ειρηνικό διακανονισμό των διαφορών μας με την Τουρκία και άμεση μείωση των εξοπλισμών και της στρατιωτικής θητείας.

Εκεί βρίσκεται ο μεγαλύτερος όγκος των ελλειμμάτων του δημόσιου τομέα.

Όσο αυτές οι ακαδημαϊκές βδέλλες, οι ψευτοκομμουνιστές, οι ψευτοσοσιαλιστές και οι ψευτοδημοκράτες δεν κάνουν τίποτα απ' όλα αυτά, όσο συνεχίζουν το δρόμο του ρημάγματος του τόπου η απάντηση του λαού πρέπει να είναι μία:

«Ούτε μια δραχμή στην οικουμενική».

ΟΙ ΕΞΕΛΙΞΕΙΣ ΣΤΗΝ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ

Στο προηγούμενο φύλλο της εφημερίδας κάτω από τον τίτλο «Το τείχος του Βερολίνου και ο Γκορματσώφ» είχαμε αναλύσει τις τελευταίες εξελίξεις στην ανατολική Ευρώπη από την πλευρά της στρατηγικής και της γενικής ταχτικής του σοσιαλιμπεριαλισμού.

Δίνοντας ένα χτύπημα στον οππορτουνισμό που αναμασάει τα λόγια του Γκορμπατσώφ ή πιστεύει σ' αυτά που εκείνος λέει, είχαμε υποστηρίξει τη θέση ότι οι αλλαγές που γίνονται σ' αυτές τις χώρες καθοδηγούνται από το σοσιαλιμπεριαλισμό.

Αποδείξαμε δηλαδή ότι υπηρετούν τη στρατηγική του και μάλιστα τη νεώτερη μεταμφίεση και την πιο πετυχημένη αυτής της στρατηγικής που έχει σαν στόχο της την στρατιωτική κατοχή της Ευρώπης.

Θα πλησιάσουμε τώρα αυτό το ζήτημα κάτω από μια άλλη σκοπιά, από την σκοπιά της πρακτικής και της θεωρίας της προλεταριακής επανάστασης.

Είναι αλήθεια ότι οι αλλαγές στην Ανατολική Ευρώπη είναι καθοδηγημένες από τα πάνω και μάλιστα από τις πιο αντιδραστικές μερίδες της άρχουσας τάξης του σοβιετικού σοσιαλιμπεριαλισμού. Είναι ακόμα αλήθεια ότι το περιεχόμενο αυτών των αλλαγών εξυπηρετεί το κύριο στόχο του καθησυχασμού των μελλοντικών θυμάτων του σοσιαλιμπεριαλισμού.

Ωστόσο αυτές οι αλλαγές υποτάσσονται και σε μια άλλη αναγκαιότητα για τους εμπνευστές και προωθητές τους. Υποτάσσονται στην αναγκαιότητα του να εκτονώσουν αυτοί και να χρησιμοποιήσουν όσο το δυνατό περισσότερο προς όφελός τους τις τεράστιες πραγματικά αντιθέσεις των μαζών ενάντια στην άρχουσα τάξη αυτών των χωρών. Υποτάσσονται ακόμα σ' ένα βαθμό και στο να βγούνε έστω και προσωρινά, έστω και σε μερικούς τομείς, έστω και επιφανειακά, από την πελώρια οικονομική και κοινωνική κρίση που δέρνει αυτές τις χώρες.

Βέβαια σ' ότι αφορά αυτό το τελευταίο σημείο, εμείς, αντίθετα από κάθε οππορτουνιστή ή φιλελεύθερο αστό πιστεύουμε ότι ο σοσιαλιμπεριαλισμός σαν μοναδική και ουσιαστική διέξοδο από την κρίση του έχει διαλέξει τον πόλεμο και την επίθεση και ότι αυτές οι αλλαγές αυτόν τον πόλεμο και αυτήν την επίθεση θέλουν να υπηρετήσουν και να προετοιμάσουν ξεπερνώντας όπως - όπως μερικά από τα οξύτερα πολιτικά και οικονομικά προβλήματα που συναντάει αυτή η προετοιμασία.

Όμως είναι σήμερα για πρώτη φορά που μπροστά στα μάτια ολόκληρης της ανθρωπότητας ο σοσιαλιμπεριαλισμός και ο σύγχρονος ρεβιζιονισμός αναγκάζεται να δείξει την γύμνια του και την αθλιότητά του.

Η ΔΥΤΙΚΗ «ΕΚΔΟΧΗ» ΤΗΣ ΠΑΛΙΝΟΡΘΩΣΗΣ

Η δυτική αστική τάξη φωνάζει διαρκώς και η ευτυχισμένη και λυσσασμένη εκδικητική κραυγή της σκεπάζει τα πάντα, φωνάζει πως αυτή είναι η γύμνια και η αθλιότητα του κομμουνισμού. Μονολογεί ότι ο κομμουνισμός πέθανε και μας ξεναγεί περήφανα μαζί με αυτόν που θεωρεί υπηρέτη της, τον Γκορμπατσώφ, μέσα στη χλιδή της ανατολικοευρωπαϊκής αστικής τάξης νέου τύπου. Μας μιλάει για τις πισίνες του Χόνεκερ και τα κυνηγετικά περίπτερα και τα δάση του Ζίφκωφ.

Μας δείχνει τις εκατοντάδες χιλιάδες και τα εκατομμύρια των διαδηλωτών της ανατολικής Ευρώπης σαν νάναι τα δικά της χαμένα παιδιά που ζητούν επιστροφή, μας ανεβάζει στο τείχος του Βερολίνου και βάζει τους μουσικούς της να παίζουν βιολοντσέλο και τους ηθοποιούς της να δίνουν παραστάσεις δίπλα του.

Ο κομμουνισμός πέθανε!

Η δυτική αστική τάξη κοιμάται για πρώτη φορά ήσυχη μετά από εφτά δεκαετίες, όσες περίπου μας χωρίζουν από τον Οκτώβρη του '17.

Για τους κομμουνιστές τα πράγματα δεν είναι έτσι. Γι' αυτούς δεν πέθανε ο κομμουνισμός. Η γύμνια και η αθλιότητα, η διαφθορά και η αποσύνθεση αυτών των καθεστώτων, το βαθύ και ομόθυμο μίσος των λαών που τώρα αποκαλύπτεται, είναι η αποκάλυψη της αθλιότητας, της γύμνιας και της διαφθοράς του άλλου πρόσωπου της αστικής τάξης, του νέου πρόσωπου της αστικής τάξης, του πρόσωπου της γραφειοκρατικής αστικής τάξης νέου τύπου. Πρόκειται για την αποκάλυψη του ψευτοκομμουνισμού και της ψευτοαριστεράς.

Για μας βέβαια δεν πρόκειται για μια ολοκληρωτική αποκάλυψη. Δεν πρόκειται για ένα θάνατο. Αυτά θα αποκαλυφθούν σε βάθος όταν ξεσκεπαστεί και ο ίδιος ο Γκορμπατσώφ, όταν θάχουν τελειώσει οι μεταμφιέσεις του Κρεμλίνου, δηλαδή αυτού του παγκόσμιου κέντρου της αστικής τάξης νέου τύπου. Και από αυτή την αποκάλυψη μας χωρίζουν ακόμα πολύ αίμα και δάκρυα.

Τα τείχη του Κρεμλίνου πρέπει να γκρεμιστούν από τους λαούς του κόσμου για να φανεί τί είναι αυτό που στ' αλήθεια κρύβεται πίσω τους.

Η ΠΡΩΤΗ ΜΕΓΑΛΗ ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΑΟΥΣ ΟΛΟΥ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Όμως μια πρώτη μεγάλη αποκάλυψη έχει γίνει. Ο Γκορμπατσώφ για να σκεπάσει με το σεντόνι το κεφάλι του ξεσκέπασε τα πόδια του. Έκθεσε ανεπανόρθωτα τους υφιστάμενούς του για να σωθεί ο ίδιος.

Τώρα μπήκε ορμητικά στην ημερήσια διάταξη των ζυμώσεων μέσα στους λαούς όλου του κόσμου, μέσα στην παγκόσμια εργατική πρωτοπορία, μέσα στην παγκόσμια διανόηση, το ερώτημα. Τί είναι αυτό που υπάρχει στην Ανατολή; Είναι αυτό ο κομμουνισμός ή τίποτ' άλλο; Αν δεν είναι κομμουνισμός, τί γίνεται με τον μαρξισμό, πως μπορεί να γίνει η επανάσταση; Όλα τώρα πρέπει να ξαναϊδωθούν από την αρχή.

Έτσι μπαίνει **μόλις τώρα** στις πλατειές μάζες και παγκόσμια σε ζύμωση το πρόβλημα πούβαλε στον εαυτό του το μαρξιστικό προλεταριάτο, και πρώτα απ' όλους το κινέζικο, πριν από 25 χρόνια.

Ήταν ο Μάο Τσε Τουνγκ που είδε πρώτος την φασιστική αστική τάξη νέου τύπου που πήρε στα χέρια της την εξουσία στην ΕΣΣΔ και ποδοπάτησε το λαό της και όλους τους λαούς που η κατακτητική της μανία βρήκε στο δρόμο της.

Και κάλεσε τους λαούς του κόσμου να τσακίσουν αυτή τη νέα άρχουσα τάξη της ΕΣΣΔ, που μετάτρεψε την πρώτη κόκκινη χώρα σε ιμπεριαλιστική, και μάλιστα την αποκάλεσε χώρα «φασιστικού, χιτλερικού τύπου».

Αυτό που παρακολουθούμε τώρα στην ανατολή δεν είναι η αποσύνθεση του μαρξισμού και του σοσιαλισμού. Είναι η αποσύνθεση της αστικής τάξης που κυριαρχεί εκεί. Αυτό διδάσκει ο μαοϊσμός εδώ και 25 χρόνια.

Πρόκειται δηλαδή όχι για μια κρίση του μαρξισμού, αλλά για μια περίτρανη δικαίωσή του. Πρόκειται ακριβώς για την δικαίωση της θεωρίας του μαρξισμού - λενινισμού - μαοϊσμού.

Όταν ο Χρουστσώφ στο όνομα της αστικής τάξης νέου τύπου πήρε την εξουσία δεν καμμιά σαπίλα και κανένα από τα κοινωνικά φαινόμενα που σήμερα φανερώνονται μπροστά στους λαούς όλου του κόσμου. Αντίθετα, αυτός, και ο Μπρέζνιεφ στη συνέχεια, πήραν στα χέρια τους μια οικονομία που αναπτυσσόταν με ταχύτατους ρυθμούς κάθε χρόνο, που η ευημερία του λαού της διαρκώς ανέβαινε. Πήραν μια χώρα που κατακτούσε τη μια νίκη μετά την άλλη στο διεθνή πολιτικό στίβο, στην τεχνολογία και στην τέχνη, πήραν μια χώρα που την αγάπαγαν όλοι οι επαναστατικοί λαοί του κόσμου, μια χώρα με πελώριο κύρος και τη μετάτρεψαν σ' ένα μισητό κράτος.

Δεν πρέπει καθόλου να μας μπερδεύει το γεγονός ότι οι οργισμένοι ενάντια στις ηγεσίες τους λαοί της ανατολικής Ευρώπης υποστηρίζουν τον Γκορμπατσώφ. Πρόκειται μόνο για το γεγονός ότι αυτός **εμφανίζεται** σήμερα σαν **άρνηση από τα μέσα του ρώσικου ηγεμονικού και φασιστικού κράτους**. Το προτσές όμως της δικιάς του αποκαθήλωσης έχει αρχίσει ήδη μέσα στην ίδια την ΕΣΣΔ καθώς αυτός και η κλίκα του έχουν ρίξει τους λαούς της Σοβιετικής Ένωσης στην πιο μεγάλη υλική εξαθλίωση ενώ συνεχίζεται η ίδια διαφθορά και η κυριαρχία των ίδιων ταξικών δυνάμεων.

Δεν θ' αργήσουν ν' ακολουθήσουν κι' οι λαοί της ανατολικής Ευρώπης όταν θα φανεί το ανυπέρβλητο όριο στο οποίο θα σκοντάψουν οι σημερινές αλλαγές, δηλαδή η στρατιωτικοπολιτική ηγεμονία της Μόσχας.

Εννοείται ότι η παραδοχή του γεγονότος ότι το σημερινό καθεστώς στις ανατολικές χώρες έχει ζωή μόνο 25 - 30 χρόνια και είναι αστικό, και ότι δεν έχει καμμιά σχέση με το προλεταριακό καθεστώς του 1917 μέχρι το 1956, αυτή η παραδοχή είναι αντίθετη με τα συμφέροντα της δυτικής αλλά και της ρώσικης αστικής τάξης.

Αυτοί ονομάζουν από κοινού το σημερινό έκτρωμα, το δικό τους δηλαδή ταξικό γέννημα, σταλινισμό για να ξεριζώσουν την γ' διεθνή και την προλεταριακή επανάσταση από τις συνειδήσεις των λαών. Θέλουν να σκοτώσουν μέσα στις μάζες κάθε ελπίδα για την επαναστατική αλλαγή του κόσμου. Γι' αυτό ταυτίζουν τις δυο αντιδιαμετρικά αντίθετες περιόδους πετώντας μαζί με τα βρωμόνερα και το παιδί. Μαζί με τον ρεβιζιονισμό αδειάζουν και το μαρξισμό.

Σε μια πρώτη φάση φαίνεται πως μπορεί μια τέτοια απάτη να έχει πέραση. Ιδιαίτερα οι λαοί των χωρών της ανατολικής Ευρώπης που έζησαν για λίγα χρόνια τον σοσιαλισμό είναι επιρρεπείς στο να σηκώσουν την σημαία της αστικής δημοκρατίας ενάντια στο προλεταριάτο.

Γι' αυτό υπάρχει μια εξήγηση, ότι δηλαδή σ' αυτές τις χώρες η Επανάσταση είχε σε σχέση με τη Ρωσία πιο αδύναμο τον υποκειμενικό εσωτερικό παράγοντα και πολύ πιο έντονη, ίσως και καθοριστική την εξωτερική στήριξη. Μ' αυτή την έννοια οι ρεβιζιονιστές σ' αυτές τις χώρες από πολύ νωρίς μπόρεσαν να υφαρπάξουν την εξουσία και φρόντισαν να ταυτίσουν τον μαρξισμό και τη δικτατορία του προλεταριάτου με τον εαυτό τους και πολύ γρήγορα φρόντισαν να συνδέσουν τον εαυτό τους με την εθνική προδοσία καθώς υποτάχθηκαν στον ρώσικο σοσιαλιμπεριαλισμό.

Παρ' όλα αυτά δεν έχει εκφραστεί μέχρι τα τώρα πλειοψηφική θέληση στους λαούς στις περισσότερες ανατολικές χώρες για μια κίνηση στον δυτικού τύπου καπιταλισμό. Το «νέο φόρουμ», η κύρια αντιπολιτευτική δύναμη στην Αν. Γερμανία ανοιχτά απορρίπτει την θέση για μια καπιταλιστική κοινωνία δυτικού τύπου. Το ίδιο εδώ και καιρό αρνείται μια τέτοια προοπτική το πολωνικό προλεταριάτο. Είναι πολύ χαρακτηριστικό αυτό που λένε οι Πολωνοί εργάτες «Ναι στον σοσιαλισμό, όχι στον κομμουνισμό». Λέγοντας κομμουνισμό είναι φανερό ότι εννοούν τον σοσιαλφασισμό ενώ λέγοντας σοσιαλισμό εννοούν τις κοινωνικές τους κατακτήσεις μετά το '45. Όσο για την Σοβιετική Ένωση, εκεί, παρ' όλη την φρενιασμένη αντισταλινική εκστρατεία τους, δεν μπορούν να πνίξουν ολότελα δηλώσεις ανθρώπων του λαού που αναγνωρίζουν ότι επί Στάλιν ζούσαν πολύ καλύτερα από ότι επί Γκορμπατσώφ.

Ο ΟΠΠΟΡΤΟΥΝΙΣΜΟΣ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΟΝ ΓΚΟΡΜΠΑΤΣΩΦ

Παρ' όλα αυτά οι σημερινές διαμαρτυρίες των λαών στην Ανατολή δημιουργούν προβλήματα σε ένα ορισμένο είδος «μαρξιστών». Πρόκειται για κείνους που, είτε από οππορτουνισμό, είτε από άγνοια, είναι αντίθετοι στις διαμαρτυρίες αυτές.

Ενώ δηλαδή είναι πρόθυμοι να συμφωνήσουν με το ότι η σημερινή Ρωσία και οι δορυφόροι της είναι αστικές είναι αντίθετοι και με τις διαδηλώσεις επειδή δεν υψώνουν την κόκκινη, αλλά την γαλάζια, ή την πράσινη, ή τη λευκή σημαία, γενικά επειδή σηκώνουν την σημαία του αστικού δημοκρατισμού. Πρόκειται για τους ίδιους που ποτέ τους δεν συμπάθησαν ή δεν υποστήριξαν με ενθουσιασμό την «Αλληλεγγύη» ψάχνοντας ένα πρόσχημα στον φυλοδυτικισμό κάθε Βαλέσα και τον αντικομμουνισμό κάθε Πάπα.

Αυτού του είδους η στάση

ΕΥΡΩΠΗ ΚΑΙ Ο ΜΑΟ·Ι·ΣΜΟΣ

από συνειδητή σκοπιά έχει σαν κέντρο της τον αλβανικό ρεβιζιονισμό. Από γενική πολιτική και θεωρητική άποψη εκφράζεται με το εκλεκτικίστικο σύνθημα: ούτε στους ρεβιζιονιστές, ούτε στην συγκεκριμένη αντιπολίτευση.

Αυτή η στάση, όταν οφείλεται σε άγνοια του χαρακτήρα των κοινωνιών της ανατολικής Ευρώπης, μπορεί να χαρακτηρισθεί σαν ενδιάμεση, όταν όμως βγαίνει από το στόμα δήθεν «ντούρων» αντιρεβιζιονιστών που μιλάνε ανοικτά για καπιταλισμό στην Ανατολή είναι δεξιά, αντιδραστική.

Στο βάθος αυτής της αντίληψης υπάρχει η ελπίδα για μια αλλαγή του ρεβιζιονισμού από τα μέσα, για μια μεταρρύθμιση. Για τον μαρξισμό - λενινισμό - μαοϊσμό τα πράγματα είναι καθαρά.

Αφού απέναντι τους σ' αυτές τις χώρες οι μάζες δεν έχουν απλά ρεβιζιονιστές (δηλαδή αναθεωρητές του μαρξισμού) αλλά συνειδητούς αστούς και μάλιστα σοσιαλφασίστες αστούς, τότε πολύ καλά κάνουν να εξεγείρονται και η εξέγερσή τους **έχει το ιστορικό δικαίωμα να κρατάει την αστικοδημοκρατική σημαία. Η αστική δημοκρατία είναι αντιδραστική όταν στρέφεται ενάντια στην επαναστατική δικτατορία του προλεταριάτου, είναι όμως επαναστατική όταν στρέφεται ενάντια στον φασισμό της αστικής τάξης και τον ιμπεριαλισμό.**

Και αυτό το δεύτερο είναι που συμβαίνει σήμερα σ' όλες ανεξαίρετα τις ανατολικές χώρες.

Είναι βέβαια διεθνιστικό καθήκον των κομμουνιστών να αναζητούν μέσα σ' αυτή την αντιπολίτευση και να υποστηρίζουν πιο έντονα τις πιο προοδευτικές, τις πιο σοσιαλιστικές τάσεις. Έχουν ακόμα το δικαίωμα και την υποχρέωση να ασκούν ακατάπαυστα κριτική στις αντικομμουνιστικές, αντιπρολεταριακές τάσεις αυτών των εξεγέρσεων.

Όμως το βασικό είναι ότι πρέπει να υποστηρίζουν όλα αυτά τα δημοκρατικά μέτωπα σαν σύνολο για τον απλό λόγο ότι αυτά, ανεξάρτητα ακόμα και από τις θελήσεις των πρωταγωνιστών τους, οδηγούν στο αποδυνάμωμα του ρεβιζιονισμού, του σοσιαλφασισμού, και του σοσιαλιμπεριαλισμού.

Αυτό το τελευταίο είναι που αρνείται ο οππορτουνισμός, γι' αυτό άλλωστε με τον ένα ή με τον άλλο τρόπο αρνείται τον μαοϊσμό.

Ο οππορτουνισμός δεν θέλει μια μετωπική σύγκρουση με τον σοσιαλφασισμό και τον σοσιαλιμπεριαλισμό που αποτελούν την ακραία έκφραση της αστικής τάξης νέου τύπου. Και μετωπική σύγκρουση είναι να υποστηρίζει κανείς **σθεναρά τον αντίθετο πόλο** αυτής της αστικής τάξης. Όμως ο οππορτουνισμός «ντρέπεται» να κάνει μια τέτοια ιεροσυλία όπως π.χ. να υπερασπίσει σθεναρά τους αφγανούς μουσουλμάνους και τους πολωνούς καθολικούς και τους τσέχους αστούς φιλελεύθερους.

Αυτό είναι το πρώτο μεγάλο πρόβλημα του οππορτουνισμού μπροστά στις ανατολικές εξελίξεις.

Το δεύτερο μεγάλο του πρόβλημα που είναι συναρτημένο με το προηγούμενο, είναι ότι απομονώνεται καθώς κάνει κριτική στον γκορμπατσωφισμό.

Ο οππορτουνισμός βλέπει στον γκορμπατσωφισμό, την πιο «εύκολη» γι' αυτόν έκδοση του ρεβιζιονισμού, την φιλελεύθερη έκδοσή του. Βλέπει την ανοικτή δυτικού τύπου παλινόρθωση του καπιταλισμού. Βλέπει το ιδιωτικό κεφάλαιο, τα μονοπώλια, την διείσδυση του δυτικού ιμπεριαλισμού μέσα στις ρεβιζιονιστικές χώρες.

Από αυτό το δρόμο θέλει να αποδείξει την παλινόρθωση. Αυτό είναι π.χ. το αγαπημένο μονοπάτι του ΚΚΕ (μ-λ), των διαρρηκτών (Μ-Λ ΚΚΕ), του αλβανικού ρεβιζιονισμού.

Δεν θέλει με τίποτα, αποφεύγει σανο διάολος το λιβάνι να ακολουθήσει τον μόνο συνεπή δρόμο, το δρόμο της κριτικής του γραφειοκρατικού κρατικού καπιταλισμού που αυτός είναι η ειδική μορφή, η ιδιαίτερη μορφή, η πιο κρυμμένη, που παίρνει η καπιταλιστική παλινόρθωση σ' αυτές τις χώρες. Από αυτή τη μορφή της κρατικής συγκέντρωσης της πολιτικής, οικονομικής και στρατιωτικής εξουσίας προκύπτει ο σοσιαλφασιστικός και ιδιαίτερα μιλιταριστικός, επιθετικός χαρακτήρας του ρεβιζιονιστικού κράτους.

Πρόκειται στο βάθος πάλι για μια άρνηση του οππορτουνισμού να παραδεχτεί την ύπαρξη της αστικής τάξης νέου τύπου και ιδιαίτερα του γεγονότος ότι αυτή πριν πάρει την εξουσία υπάρχει ήδη **μέσα στο Κομμουνιστικό Κόμμα**. Πρόκειται για την άρνηση της ανάγκης της πολιτιστικής προλεταριακής επανάστασης στη διάρκεια του σοσιαλισμού, μιας επανάστασης που να στρέφεται αναγκαστικά ενάντια **σε μια μερίδα** του ίδιου του κόμματος της εργατικής τάξης. Πρόκειται με λίγα λόγια για την άρνηση του οππορτουνισμού να δεχτεί, είτε τώρα, είτε στο μέλλον την κριτική των μαζών. Σε όλα αυτά ο μαοϊσμός είναι ανελέητος. Μόνος αυτός μπορεί να εξηγήσει κάθε εξέγερση στην Ανατολή και μόνος αυτός μπορεί να τσακίσει όλη την αστική φιλελεύθερη προπαγάνδα ταυτόχρονα με τη ρεβιζιονιστική κρατικοκαπιταλιστική.

Καθώς λοιπόν ο οππορτουνισμός αρνείται να περάσει στην κριτική του γραφειοκρατικού κρατικού καπιταλισμού βρίσκεται αντικειμενικά σε σύγκρουση με τις μάζες που εξεγείρονται στην Ανατολή.

Γιατί αυτές δεν διαδηλώνουν ενάντια στον ιδιωτικό καπιταλισμό, ενάντια στον αστικό φιλελευθερισμό στο πολιτικό και οικονομικό επίπεδο αλλά ενάντια στην γραφειοκρατική αστική τάξη και τον κρατικό καπιταλισμό γραφειοκρατικού τύπου που αυτή έχει οικοδομήσει.

Οι ανθρακωρύχοι της ΕΣΣΔ σαν κύριο εχθρό τους στην απεργία τους είχαν τον γραφειοκράτη αστό κι όχι τον μικροβιομήχανο ή μικρέμπορα αστό που μέχρι πριν δύο χρόνια λειτουργούσε στην παρανομία.

Βέβαια οι οππορτουνιστές καμώνονται πως κάνουν έτσι κριτική στον Γκορμπατσώφ από τ' αριστερά ενώ στην πραγματικότητα την κάνουν από τα δεξιά.

Την κάνουν από τα δεξιά όχι μόνο γιατί βρίσκονται σε σύγκρουση με τις μάζες που εξεγείρονται οργισμένες στην Ανατολή, αλλά και με τους λαούς στη Δύση που έχουν επίσης μάτια και βλέπουν και ακούν τι γίνεται στον κόσμο. Την κάνουν από τα δεξιά γιατί αυτόματα συντάσσονται με την προηγούμενη ιστορικά, μπρεζνιεφική μορφή του ανοικτού σοσιαλφασισμού, εφ' όσον κατηγορούν την δήθεν αστική φιλελεύθερη μεταρρύθμιση.

Εφ' όσον ο Γκορμπατσώφ σημαίνει γι' αυτούς αναδίπλωση του σοσιαλιμπεριαλισμού στο εξωτερικό και προσπάθεια εκσυγχρονισμού στο εσωτερικό τότε αυτοί είναι υποχρεωμένοι να τον θεωρήσουν δύναμη της προόδου.

Για μας βέβαια δεν υπάρχει τέτοιο ζήτημα. Έχουμε κι' όλας από το 1987 αποδείξει ότι ο Γκορμπατσώφ, ενώ χρησιμοποιεί αστοφιλελεύθερη μορφή και στην πολιτική και στην οικονομία, συνεχίζει και δυναμώνει το σοσιαλφασιστικό περιεχόμενο και στο ένα και στο άλλο.

Στην πολιτική συγκεντρώνει παραπέρα την εξουσία στον πιο ελάχιστο κύκλο ατόμων, ενώ, στην οικονομία επιταχύνει το προτσές της κρατικοκαπιταλιστικής βαρειάς βιομηχανίας εξαθλιώνοντας παραπέρα τις μάζες.

Η πλευρά του ιδιωτικού καπιταλισμού εξακολουθεί να μένει δευτερεύουσα και συμπληρωματική στην γκορμπατσωφική Ρωσία.

Όσο για την εξωτερική πολιτική του Γκορμπατσώφ δεν πρόκειται για πολιτική αναδίπλωσης, αλλά πολιτική προώθησης μέσα από το δυνάμωμα των ρηγμάτων και των αντιθέσεων στους κόλπους του εχθρού.

Να λοιπόν ποιές είναι χοντρικά οι δυσκολίες κάθε ψευτομαρξιστικού, «επαναστατικού» ρεύματος και γενικά κάθε καλυμμένου ρεβιζιονισμού στις μέρες αυτών των ραγδαίων μεταβολών και των συγκλονιστικών αποκαλύψεων.

Να γιατί στην ημερήσια διάταξη μπαίνει παντού, και στη χώρα μας, το ζήτημα της υπεράσπισης της θεωρίας του Μάο Τσε Τουνγκ για την δικτατορία του προλεταριάτου και για τη διεθνή στρατηγική της επανάστασης στις μέρες μας.

Ένα παληό μέλος του ψευτοΚΚΕ μας είπε πρόσφατα «Τώρα αποδείχθηκε πως οι μαοϊκοί είχαν δίκηο όταν κάταγγέλναν την Ρωσία».

ΑΥΞΗΣΕΙΣ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΣΕΛ. 2

τέτοιο αίτημα μπαίνει σε δεύτερη μοίρα και εντάσσεται ουσιαστικά μέσα στο αίτημα της αύξησης του μεροκάματου και του μισθού.

Να λοιπόν γιατί πιστεύουμε πως σήμερα η σημαία του ενιαίου ταξικού μετώπου, και η οικοδόμηση της πιο πλατειάς πρώτης ενότητας της εργατικής τάξης δεν μπορεί παρά να έχει το αίτημα:

ΟΧΙ ΣΤΗ ΝΕΑ ΛΗΣΤΕΙΑ
ΑΥΞΗΣΕΙΣ ΤΩΡΑ ΣΤΟ ΜΕΡΟΚΑΜΑΤΟ
ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΜΙΣΘΟΥΣ
ΤΗΣ ΦΤΩΧΗΣ ΥΠΑΛΛΗΛΙΑΣ

Πώς όμως μπορεί το εργατικό κίνημα να κατακτήσει αυτή την ενότητα και να δώσει την μάχη για την υπεράσπιση του βιοτικού επιπέδου των εργαζομένων;

Αυτό δεν μπορεί να γίνει χωρίς την ολοκληρωτική σύγκρουση με τις δυνάμεις της κομματικής και κρατικής συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας.

Με την ολοκληρωτική ρήξη σ' όλα τα επίπεδα μαζί της. Από τις συνήθειές της, το στυλ της, τα όργανά της, τα αιτήματά της, τις κινητοποιήσεις της.

Και αυτή η σύγκρουση δεν μπορεί να γίνει έξω απ' αυτό που έχει νοιώσει για τα καλά η εργατιά στο πετσί της.

Την αντιδημοκρατία της και την περιφρόνησή της απέναντι στους εργάτες.

Μόνο αναπτύσσοντας την εργατική δημοκρατία, την πιο πλατειά εργατική δημοκρατία και την άμεση συμμετοχή των ίδιων των εργατών σ' όλους τους τομείς μπορούμε να ανασυγκροτήσουμε το εργατικό συνδικαλιστικό κίνημα. Μόνο έτσι θα μπορέσουν οι εργάτες να αποκτήσουν ξανά εμπιστοσύνη στα συνδικάτα και στον απεργιακό αγώνα, στις ίδιες τις δυνάμεις τους.

Εργατική δημοκρατία, ενάντια στον πραξικοπηματισμό, στον τραμπουκισμό, στον γραφειοκρατισμό και στην περιφρόνηση της χειρωνακτικής δουλειάς.

Εργατική δημοκρατία, ενάντια σε κάθε μορφή κρατικής παρέμβασης, ενάντια σε κάθε κομματικό καπέλλο, ενάντια σε κάθε γραφειοκρατία, ενάντια σε κάθε προσπάθεια υποκατάστασης του μαζικού κινήματος, από ξεκομμένες κινήσεις κάποιων αυτόκλητων πρωτοπορειών.

Να λοιπόν γιατί ολάκερη σήμερα η πρότασή μας για την συγκρότηση μιας ενωμένης μαχητικής και ταξικής αντιπολίτευσης μέσα στο εργατικό κίνημα συμπυκνώνεται σε δύο βασικά ζητήματα:

Αγώνας για αυξήσεις στο μεροκάματο. Εργατική δημοκρατία στα συνδικάτα.

Σ' αυτή την κατεύθυνση η ΟΑΚΚΕ καλεί κάθε πρωτοπόρο εργάτη και συνδικαλιστή, κάθε συνδικαλιστική κίνηση και οργάνωση να δώσει ενωμένα τη μάχη, για να μπορέσει να πάρει μια ανάσα η εργατική τάξη, να αρχίζει να κατακτάει την δικιά της ενότητα και την συνείδηση του δικού της ανεξάρτητου και πρωτοπόρου ρόλου.

Ο δρόμος θα είναι μακρύς και δύσκολος. Όμως δεν μπορεί παρά να είναι νικηφόρος!

Η ΤΟΥΡΚΙΚΗ ΜΕΙΟΝΟΤΗΤΑ ΚΑΙ Ο ΟΠΠΟΡΤΟΥΝΙΣΜΟΣ

Μια αγαπημένη μέθοδος του οππορτουνισμού είναι να δίνει μάχες στο κάθε φορά δευτερεύον ζήτημα προκειμένου να κρύψει τη λιποταξία του, ή το συμβιβασμό με την αστική τάξη στο κύριο ζήτημα της στιγμής.

Αυτές τις μέρες που σερνόταν στα δικαστήρια ο Σαδίκ γιατί τον πιάσαν πριν δυο χρόνια να μαζεύει υπογραφές διαμαρτυρίας για την καταπίεση της τουρκικής μειονότητας η ΣΑΚΕ βγήκε στην εφημερίδα της να υποστηρίξει τη θέση ότι ο Σαδίκ δουλεύει για την Τουρκία.

Βέβαια αυτό καλύφθηκε κάτω από την υποστήριξη της τουρκικής μειονότητας.

Το ίδιο ακριβώς έκανε ο Γιαννόπουλος της ΕΛΣ όταν έδινε πριν περίπου τρεις εβδομάδες συνέντευξη στην «Πρώτη» όπου υποστήριζε κι αυτός έμμεσα τη θέση ότι ναι ο Σαδίκ είναι πράχτορας αλλά «εμάς δε μας απασχολεί αυτό αλλά η μειονότητα».

Έξοχη η μειονότητα αλλά κάτω ο πολιτικός της ηγέτης και ο κύριος αγκιτάτοράς της.

Ζήτω στην τουρκική μειονότητα, αλλά όταν ολάκερη η αστική τάξη απαγορεύει στον Σαδίκ να κατεβεί στις εκλογές και προωθεί επίτηδες πιο κοντινούς σ' αυτήν πολιτικούς εκφραστές της μειονότητας, εμείς ουσιαστικά στεκόμαστε **σ' αυτό το σημείο** στο πλευρό της.

Τί πάει να πει πράκτορας της Τουρκίας; Όταν σύσσωμη η άρχουσα τάξη της χώρας μας καταδικάζει σε αφανισμό την τουρκική εθνική μειονότητα τί άλλο από φιλοτουρκισμό περιμένει από αυτή την μειονότητα; Πού αλλού θα αναζητήσει συμμάχους εκτός από το επίσημο τούρκικο κράτος, όταν όχι μόνο η άρχουσα τάξη αλλά ούτε η μεγάλη μάζα των δημοκρατών, ούτε κάποιο μεγάλο λαϊκό κόμμα δεν την υποστηρίζει· καθώς οι πάντες, με ελάχιστες εξαιρέσεις, έχουν στραφεί μανιασμένα εναντίον της ή είναι αδιάφοροι;

Δεν θα είναι λοιπόν καθόλου απίθανο, αν όλη η μειονότητα είναι φιλική με το τούρκικο κράτος να είναι φιλικός μαζί του και ο εκφραστής της.

Όμως το πράκτορας ή άνθρωπος της τουρκίας είναι μεγάλη κουβέντα. Και ποιός διαθέτει τα στοιχεία γι' αυτό; Ποιός από την ΕΛΣ ή τη ΣΑΚΕ προσφέρει αυτές τις αποδείξεις; Μόνο αν τις διαθέτει έχει το δικαίωμα να προβάλλει τέτοιους ισχυρισμούς ή ακόμα και υπαινιγμούς.

Και τέτοιες αποδείξεις και στοιχεία δεν έχουμε δει κανέναν να δημοσιεύεται ούτε καν από τον αστικό τύπο. Τα μόνα στοιχεία που διαθέτουν οι αστοί είναι μερικές προκηρύξεις που κυκλοφόρησαν στην Ροδόπη για ένωση με τη Τουρκία και που καταγγέλονται από την μειονότητα.

Όσο η μειονότητα εξακολουθεί να υποστηρίζει τους Σαδίκ και Ροδοπλού, όποιες και όσες υποψίες, αντιθέσεις, υπόνοιες μπορεί να έχει κανείς με την τοπική τους και διεθνή γραμμή, με τις διασυνδέσεις τους, ή ό,τι άλλο, **είναι υποχρεωμένος να τους υποστηρίζει και αυτούς αν θέλει να λέγεται κομμουνιστής, επαναστάτης, ή και συνεπής δημοκράτης.**

Το ζήτημα της στάσης απέναντι στις καταπιεζόμενες εθνικές μειονότητες είναι μάλιστα πρωταρχικό ζήτημα πολιτικής πάλης και στο επίπεδο της πάλης ενάντια στο σωβινισμό και στο επίπεδο της πάλης για την πολιτική δημοκρατία.

Μερικοί καλόπιστοι άνθρωποι θεωρούν ότι χρειάζεται να υποστηρίζει κανείς την τουρκική και τη σλαβομακεδονική μειονότητα, που είναι και οι πιο καταπιεσμένες στη χώρα μας, αλλά ότι αυτό δεν είναι δα και ένα κεντρικό ζήτημα και ένα κεντρικό καθήκον.

Εμείς πιστεύουμε ότι όταν ένα έθνος καταπιέζει συνειδητά 100 ή 200.000 ανθρώπους του λαού, όταν αυτό γίνεται για χρόνια ολόκληρα και οι κραυγές των καταπιεσμένων πνίγονται απ' όλα τα μέσα μαζικής ενημέρωσης, όταν ακόμα περισσότερο αυτές οι κραυγές της απόγνωσης χρησιμοποιούνται σαν επιχείρημα για μεγαλύτερη καταπίεση στο όνομα του εθνικού κινδύνου, τότε ασφαλώς αυτό το ζήτημα είναι πρώτης γραμμής.

Ένα έθνος που καταπιέζει άλλα έθνη δεν «μπορεί να είναι ελεύθερο» λέει ο Μαρξ.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΑΜΠΑΝΙΑ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΣΕΛ. 1

Από αυτή την άποψη σ' αυτό το τομέα μέσα σε λίγους μήνες έγιναν τόσα όσα δεν είχαμε μπορέσει να κάνουμε στα τέσσερα χρόνια από την ίδρυση της ΟΑΚΚΕ.

Όμως και το κόστος και η θυσία ήταν μεγάλα.

Καλούμε κάθε φίλο της ΟΑΚΚΕ και κάθε αναγνώστη της εφημερίδας μας να ενισχύσει αποφασιστικά την ΟΑΚΚΕ να ξεπεράσει αυτή τη δυσκολία ώστε αυτή να μπορέσει να ανταποκριθεί στα πιο μεγάλα καθήκοντα που θα αναλαβαίνει όσο περνάει ο καιρός. Ξέρουμε ότι δεν υπάρχει χειρότερη στιγμή για οικονομική ενίσχυση απ' ότι η σημερινή εποχή της οικονομικής κρίσης και της φτώχειας του εργαζόμενου λαού.

Όμως έτσι γινόταν πάντα. Η στιγμή της μεγάλης πολιτικής και οικονομικής κρίσης, η στιγμή όπου χτυπιέται πιο πολύ ο λαός είναι και κείνη που βάζει πιο επιτακτικά το ζήτημα της ανάπτυξης της δράσης των επαναστατών και που απαιτεί τις πιο μεγάλες θυσίες.

ΜΑΤΙΕΣ

Ασφαλίτικος διαφωτισμός

Η εφημερίδα «Πρώτη» στο φύλλο της της 4.12 αναφερόμενη στις ανατολικογερμανικές πολιτικές εξελίξεις που ακολούθησαν την παραίτηση ολόκληρης της Κεντρικής Επιτροπής του ρεβιζιονιστικού κόμματος της χώρας αναφέρει κάποιον Βολφ που πήρε στα χέρια του τα πράγματα μέσα στο κόμμα για τις ανάγκες αυτής της μεταβατικής φάσης.

Θα περίμενε κανείς ότι ένας τέτοιος Βολφ μετά την σύντομη χρεωκοπία του ηγέτη των δυνάμεων καταστολής Έγκον Κρεντς θα ήταν ένας άνθρωπος με φιλελεύθερη εμφάνιση και καλύτερη κομματική ιστορία.

Όμως η «Πρώτη» μας πληροφορεί ότι αυτός ο Βολφ είναι αρχηγός των μυστικών υπηρεσιών της Ανατ. Γερμανίας.

Τι φωτισμένους ανθρώπους παράγουν επιτέλους αυτές οι ασφάλειες του σοσιαλφασισμού.

Γιατί στο κάτω - κάτω τι είναι αυτός ο άγνωστος Βολφ, μπροστά στον πατέρα της περεστρόικα, τον μακαρίτη αρχηγό της K.G.B. Αντρόπωφ, τον άνθρωπο που προώθησε τον Γκορμπατσώφ στο πολιτικό γραφείο του ΚΚΣΕ.

Ν.Δ.: Ανοιχτή αμφισβήτηση Μητσοτάκη

Για να βρει κανείς ποιον συνέφερε περισσότερο η οικουμενική, πρέπει να ψάξει στο εσωτερικό των ηγεσιών των τριών κομμάτων που την αποτελούν και να βρει εκείνη με τις μεγαλύτερες εσωτερικές αντιθέσεις.

Γρήγορα θ' ανακαλύψει, ότι πρόκειται για τη Ν.Δ. Τρία χαρακτηριστικά ηγετικά της στελέχη: ο Έβερτ, ο Κανελλόπουλος και ο Ανδριανόπουλος εκφράζουν ανοιχτά τις διαφωνίες τους.

Πιο ανοιχτά α' όλους ο Έβερτ, που ρίχνει στο Μητσοτάκη την ευθύνη της λαθεμένης απόφασης για σχηματισμό οικουμενικής και όχι για άμεση προσφυγή στις εκλογές.

Κατηγορεί τον Μητσοτάκη για καλό στην «ταχτική και αδύναμο στην στρατηγική», ενώ εκθειάζει τον Παπανδρέου πως διαθέτει και τις δυό αυτές ιδιότητες.

Έχει γράψει η αντίστροφη μέτρηση για τον Μητσοτάκη που πραγματικά είναι ο πιο μεγάλος πολιτικός ψιλικατζής ηγέτης της δυτικόφιλης αστικής τάξης.

Η Ν.Δ. εφ' όσον δεν υποταχθεί αύτανδρη στο μέτωπο ΠΑΣΟΚ - ψευτοΚΚΕ οδηγείται σε διάσπαση.

Η κομπίνα Παπανδρέου - Φλωράκη στο πόκερ των διερευνητικών εντολών

Εκτός όμως από αυτές τις ανοιχτές διαφοροποιήσεις των τριών ηγετικών στελεχών απέναντι στο Μητσοτάκη, διέρρευσε στον τύπο και η διαφωνία του Μιχ. Παπακωνσταντίνου στο ζήτημα της οικουμενικής.

Αυτός είπε το εξής διαφωτιστικό, ότι ο Μητσοτάκης τους διαβεβαίωσε μέσα στην πολιτική επιτροπή της Ν.Δ. ότι το ΠΑΣΟΚ δεν θα δεχόταν την οικουμενική οπότε η Ν.Δ. θα πήγαινε στις εκλογές με τον αέρα της «υπεύθυνης» πολιτικής δύναμης.

Αυτή η μικρή είδηση μας βοηθάει να καταλάβουμε περισσότερο τη διαπραγματευτική τακτική Παπανδρέου - Φλωράκη στη διάρκεια των διερευνητικών εντολών.

Ο Παπανδρέου επέμενε έντονα από την αρχή στην κυβέρνηση συμμαχίας ΠΑΣΟΚ - Συνασπισμού για να μπει για τα καλά ο Μητσοτάκης στη γραμμή της οικουμενικής που προωθούσε κιόλας από το καλοκαίρι ο Φλωράκης.

Ο Μητσοτάκης έτσι έδινε τα πάντα σίγουρος πως ο Παπανδρέου δεν θα δεχόταν οικουμενική και ότι θα επαναλαμβανόταν αυτό που έγινε το καλοκαίρι.

Με την απότομη στροφή του Παπανδρέου την τελευταία στιγμή του τελευταίου γύρου ο Μητσοτάκης έχανε κάθε διαπραγματευτική ισχύ στριμωγμένος και αιφνιδιασμένος από τους δυό συνεννοημένους αντιπάλους του.

Γι' αυτό στάθηκε τόσο δυσμενής για τη Ν.Δ. η κατανομή των υπουργείων και γι' αυτό το οικονομικό πρόγραμμα διατηρούσε το πασοκικό στάτους κβο του '85.

ΛΙΒΑΝΟΣ:

ΟΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ ΤΟΥ ΛΙΒΑΝΟΥ ΔΕ ΣΥΝΘΗΚΟΛΟΓΟΥΝ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΗ ΣΥΡΙΑ

Ίσως δεν υπάρχει σήμερα άλλη περίπτωση στον κόσμο όπου ένα εθνικοανεξαρτησιακό κίνημα να βρίσκεται σε τόσο μεγάλη απομόνωση όσο εκείνο των χριστιανών του Λιβάνου με επικεφαλής του τον Αούν.

Έχουμε γράψει σε προηγούμενο άρθρο μας για τις ευθύνες των χριστιανών του Λιβάνου σε αυτήν την εξέλιξη. Έχουμε μιλήσει για τον αντιδραστικό χαρακτήρα του φαλαγγιτισμού που θέλησε να κυριαρχήσει με τη βία πάνω στον μουσουλμανικό πληθυσμό και που για να πετύχει αυτό το στόχο του στηρίχθηκε αρχικά στις συριακές ξιφολόγχες προκειμένου να καταστείλει την μουσουλμανική εξέγερση το 1975.

Όμως έχουν πια περάσει δεκαπέντε χρόνια από τότε. Ο Λίβανος έχει στο μεταξύ μισοκαταστραφεί από την παρατεταμένη εμφύλια διαμάχη που κινήθηκε από τις δυο υπερδυνάμεις ΗΠΑ - ΕΣΣΔ και τους αντίστοιχους τραμπούκους τους στην περιοχή, το Ισραήλ και τη Συρία. Στην ερημωμένη αυτή μικρή χώρα έχουν παραμείνει τα πιο φτωχά τμήματα του πληθυσμού και από τις δυό πλευρές, ιδιαίτερα από την πλευρά του χριστιανικού πληθυσμού που έχει δεχτεί την πιο μεγάλη επίθεση από τον κυρίαρχο τώρα συριακό ηγεμονισμό που λειτουργεί σαν καταχτητής των 4/5 του λιβανικού εδάφους.

Η αντίσταση των χριστιανών του Λιβάνου στη Συρία παίρνει σήμερα, μετά από τόσα χρόνια εμφύλιου πολέμου έναν προοδευτικό χαρακτήρα. Είναι τώρα φανερό ότι οι Σύριοι, η δρούζικη αριστοκρατία της γης και ο σιΐτισμός δεν μπορούν να πείσουν το μουσουλμανικό στοιχεία να πάρει στις δικές του πλάτες την πάλη για τον εκμηδενισμό του χριστιανικού στοιχείου. Και την παραμικρή μάχη ενάντια στους χριστιανούς είναι υποχρεωμένοι να τη δίνουν οι ίδιοι οι Σύριοι.

Η ιδιομορφία δηλαδή της νέας φάσης είναι ότι η Συρία αναγκάζεται πια να βγαίνει η ίδια γυμνή, σαν κυρίαρχη και ξένη δύναμη, σαν δύναμη κατοχής στα μάτια όλου του λιβανέζικου πληθυσμού. Το ίδιο συμβαίνει και στο μικρό τμήμα του νότου που είναι κατεχόμενο από το Ισραήλ. Εκεί οι δυνάμεις μιας μερίδας των χριστιανών, που βρίσκονται στην υπηρεσία του Ισραήλ, έχουν το στίγμα της εθνοπροδοσίας.

Ωστόσο το πάνω χέρι στις πολιτικές, οικονομικές και κοινωνικές εξελίξεις το έχει καθαρά η Συρία που ελέγχει τον κύριο όγκο, και τις πιο βασικές πόλεις του Λιβάνου.

Κι όμως σε μια τέτοια στιγμή απογύμνωσης του συριακού επεκτατισμού είναι οι χριστιανοί του Λιβάνου που έχουν τη μεγαλύτερη διεθνή απομόνωση.

Πρόκειται για το πιο χειροπιαστό αποτέλεσμα της νέας κατάστασης «συνεννόησης» ανάμεσα στις δύο υπερδυνάμεις που αποδείχνει ταυτόχρονα πόσο ευνοϊκή είναι μια τέτοια εξέλιξη για τον σοβιετικό σοσιαλιμπεριαλισμό.

Θα θυμούνται ίσως οι αναγνώστες μας ότι στην αμέσως προηγούμενη φάση, την άνοιξη που μας πέρασε, η Συρία είχε επιχειρήσει να συντρίψει τον στρατό του Αούν με το πυροβολικό της που είχε περικυκλώσει την χριστιανική ανατολική Βηρυττό και γενικά τα 800 τετραγωνικά χιλιόμετρα του χριστιανικού τομέα που εκτείνονται και έξω από την πόλη.

Σ' αυτή της την προσπάθεια σαν μόνο της αντίπαλο στο διεθνές επίπεδο η Συρία είχε τις μεσολαβήτριες χώρες του αραβικού συνδέσμου Σαουδ. Αραβία, Μαρόκο, Αλγερία, που είχαν θεωρήσει κύριο υπεύθυνο για την συνέχιση των εχθροπραξιών την Συρία. Αυτή η στάση των αραβικών χωρών ευνοούσε τον μόνο σταθερό σύμμαχο των Λιβανέζων, το Ιράκ που τροφοδοτεί με όπλα τον Αούν.

Όμως χάρις στις δραστήριες προσπάθειες της ρώσικης διπλωματίας και έναν ελιγμό της Συρίας ο Αούν έχασε και αυτήν την υποστήριξη.

Συγκεκριμένα ο Άσσαντ δέχθηκε κατάπαυση του πυρός καθώς και τον όρο της αποχώρησης των Συριακών στρατευμάτων από τον Λίβανο. Όμως δεν δέχθηκε κανένα χρονοδιάγραμμα γι' αυτή την αποχώρηση.

Αυτός ο ελιγμός αποδείχθηκε αρκετός για να απομονωθεί ο Αούν από τον Αραβικό Σύνδεσμο, να περάσουν με τον Άσσαντ μερικοί ελάχιστοι συμβιβαστές από το χριστιανικό στρατόπεδο, δίχως καμιά λαϊκή υποστήριξη. Έτσι μπόρεσαν οι Σύριοι να σκαρώσουν ένα κοινοβούλιο υποτακτικό σ' αυτούς, εκλέγοντας ταυτόχρονα έναν υπάκουο χριστιανό πρόεδρο τον Μουαουάντ σαν το μόνο αληθοφανές αντίβαρο «εθνικής συμφιλίωσης» απέναντι στον Αούν. Βέβαια ο πρωθυπουργός, που έχει στα χέρια του την πραγματική εκτελεστική εξουσία στον κατεχόμενο από τη Συρία Λίβανο είναι το γνωστό τους παλιό ανδρείκελο, ο μουσουλμάνος Σελίμ Χος (που ήταν πριν τον Μουαουάντ ο τοποθετημένος από τους Σύρους Πρόεδρος).

Από την πρώτη στιγμή ο Αούν κατάγγειλε σαν αντισυνταγματική και πραξικοπηματική την εκλογή του Μουαουάντ, για λογαριασμό της Συρίας.

Όμως τον Μουαουάντ τον αναγνώρισαν τώρα οι δυο υπερδυνάμεις, η ΕΟΚ και ο Αραβικός σύνδεσμος. Ο τραμπούκος Άσσαντ και η Μόσχα δεν θα μπορούσαν να πετύχουν πιο ευρύ μέτωπο. Και σαν να μην έφταναν αυτά, λίγα εικοσιτετράωρα μετά την εκλογή του, ο Μουαουάντ δολοφονήθηκε μέσα στο αυτοκίνητό του με τηλεπυροδοτούμενη βόμβα πελώριας ισχύος ενώ βρισκόταν μέσα σε συροκρατούμενο έδαφος.

Η Συρία έρριξε αμέσως στον Αούν την ευθύνη της δολοφονίας και όλοι οι ιμπεριαλιστές έσπευσαν έμμεσα να υιοθετήσουν την κατηγορία, ποντάροντας στην αντιπάθεια που φέρνουν στους λαούς τέτοιου είδους ενέργειες.

Ο Αούν αποποιήθηκε αμέσως κάθε ευθύνη, κατήγγειλε την δολοφονία και την απόδωσε με τη σειρά του στους Σύρους, λέγοντας ότι, από τη μία θέλησαν αυτοί να τον εκθέσουν και από την άλλη ότι ξεφορτώθηκαν τον Μουαουάντ που δεν συμφωνούσε σε μια ανοικτή, ολομέτωπη στρατιωτική επίθεση της Συρίας ενάντια στον χριστιανικό θύλακα.

Αυτή η καταγγελία φαίνεται να έχει βάση γιατί ο αντικαταστάτης του Μουαουάντ, ο επίσης χριστιανός μαρωνίτης Χράουι, που τοποθέτησαν πάλι οι Σύριοι, έδωσε το πράσινο φως στη Συρία για την περικύκλωση και εξόντωση του στρατού του Αούν. Το Συριακό πυροβολικό και τα άρματα μάχης πήραν θέσεις γύρω από τους χριστιανούς.

Όμως μέχρι τη στιγμή που γράφουμε αυτές τις γραμμές η επίθεση δεν έχει αρχίσει.

Αυτό οφείλεται στην αποφασιστικότητα του Αούν που δήλωσε ότι είναι αποφασισμένος να πεθάνει παρά να παραιτηθεί από τη θέση του σαν αρχηγού του χριστιανικού στρατού καθώς και από την απαίτησή του να φύγουν οι Σύριοι από το Λίβανο. Αυτή την στάση την ενέκρινε ομόθυμα ο λαός της ανατολικής Βηρυττού σε συγκέντρωσή του έξω από το προεδρικό μέγαρο την περασμένη Κυριακή. Ταυτόχρονα η Γαλλία που έχει τους περισσότερους δεσμούς με το χριστιανικό στοιχείο έστειλε αντιπρόσωπο στο Λίβανο για μια νέα μεσολαβητική πρωτοβουλία. Ο ίδιος ο Χράουι αναγκάστηκε να δηλώσει ότι δεν θα εξαπολύσει στρατιωτική επίθεση με τη βοήθεια της Συρίας.

Το θαυμάσιο μέτωπο που πέτυχε για λίγες μέρες η Συρία άρχισε να γεμίζει ρωγμές.

Ούτε οι υπερδυνάμεις, ούτε οι δυνάμεις του β' κόσμου, ούτε οι συμβιβαστικές δυνάμεις μέσα στον γ' κόσμο μπορούν να επιβάλουν τις θελήσεις τους σ' έναν λαό, όταν αυτός είναι αποφασισμένος να πολεμήσει. Όταν ένας λαός είναι αποφασισμένος να πεθάνει για τη λευτεριά του το μέτωπο του ιμπεριαλισμού γεμίζει ρωγμές, γιατί οι αντιθέσεις πάντα υπάρχουν και μόνο προσωρινά μπορούν να καλυφθούν.

Ποια διεθνής δύναμη θα μπορούσε να αναγνωρίσει δίχως ηθικές απώλειες μια καθαρή σφαγή στο Λίβανο; Άλλωστε οι χριστιανοί, παρ' όλη τη μικρή εδαφική έκταση την οποία ελέγχουν, διαθέτουν έναν καλά εξοπλισμένο τακτικό στρατό 20.000 ανδρών.

Απέναντί τους οι Σύριοι διαθέτουν μόνο τον διπλάσιο. Όσο για τους μουσουλμάνους, δρούζους και σιίτες, αυτοί δεν διαθέτουν τακτικό στρατό, αλλά μόνο πολιτοφυλακές που έχουν χάσει από καιρό τον ενθουσιασμό τους, όντας κάτω από την καθοδήγηση της Συρίας, αδυνατισμένες από τις μεταξύ τους διαμάχες και όλο και πιο απομονωμένες από το μουσουλμανικό λαό.

Η Συρία θα χρειαζόταν να πληρώσει βαρύ φόρο αίματος και θάθελε χρόνο να κερδίσει μια τέτοια μάχη. Με το πυροβολικό μόνο δεν μπορεί να καταλάβει κανείς μια πόλη, όσο και να την ισοπεδώσει. Χρειάζεται μάχη σώμα με σώμα του πεζικού μέσα στα χαλάσματα. Και όλα αυτά αν δεν λογαριάσει κανείς την τεράστια νέα διεθνή απομόνωση που θα προκαλούσε κάτι τέτοιο στη Συρία.

Αλλά υπάρχει κι' ένας άλλος παράγοντας που κάνει την κατάσταση δύσκολη για τη Συρία και τον Γκορμπατσώφ. Πρόκειται για την απήχηση που αρχίζει να έχει η αντίσταση των χριστιανών μέσα στον μουσουλμανικό πληθυσμό. Η Συρία έχει αρχίσει να γίνεται τόσο αντιπαθής και στους μουσουλμάνους ώστε η γραμμή του αντισυριακού απελευθερωτικού μετώπου, παρ' όλο ότι προέρχεται σήμερα από τους χριστιανούς, αρχίζει να γίνεται κατανοητή απ' όλους τους κατοίκους της ρημαγμένης χώρας.

Αν οι δυο πληθυσμοί του Λιβάνου μπορούν να βρουν ενότητα και η Συρία και το Ισραήλ θα τσακιστούν μέσα σε λίγους μήνες. Αν αυτό το αβυσσαλέο μίσος τους, που το γέννησε η αλαζονεία και η κοινωνική κυριαρχία των χριστιανών του φαλαγγιτισμού, το έθρεψε η μουσουλμάνικη αριστοκρατία της γης και το οδήγησε στην έκρηξη η συριακή και ισραηλινή ανάμιξη, αν αυτό το μίσος γεφυρωθεί, οι δυο υπερδυνάμεις θα πάρουν ένα μεγάλο μάθημα και ο Λίβανος θα ξαναβρεί το δρόμο της προκοπής.

Δεν είναι καθόλου τυχαίο από αυτή την άποψη πως έκλεισε το χάσμα αίματος που χώριζε την παλαιστινιακή ΟΑΠ με τους χριστιανούς όταν και οι δύο είδαν σαν κύριο κοινό εχθρό τους στον Βόρειο Λίβανο τη Συρία. Η ιστορία και η ζωή δίνουν τα πιο γρήγορα και αποτελεσματικά μαθήματα.

ΔΙΑΒΑΖΕΤΕ ΤΗ «ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ» ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΗΣ Ο.Α.Κ.Κ.Ε.

ΒΑΡΙΑ ΤΑ ΣΥΝΝΕΦΑ ΤΟΥ ΔΙΑΜΕΛΙΣΜΟΥ ΠΑΝΩ ΑΠΟ ΤΗ ΓΙΟΥΓΚΟΣΛΑΒΙΑ

ΠΛΗΓΜΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΙΡΗΝΗ ΣΤΑ ΒΑΛΚΑΝΙΑ

Δυναμώνει αδιάκοπα η πολιτική κρίση στη Γιουγκοσλαβία. Πρόκειται για μια κρίση στην κρατική συνοχή της πολυεθνικής αυτής χώρας που αν φτάσει μέχρι τον αποχωρισμό των κρατών που την αποτελούν θα προκαλέσει αλλαγή του πολιτικού χάρτη των Βαλκανίων αλλά και ολόκληρης της Ευρώπης.

Μια τέτοια εξέλιξη δε θάχε τεράστια σημασία, ούτε και θα ήταν αρνητική αν δε θα συνοδευόταν από μια πελώρια ενδοεθνική οξύτητα.

Έχουμε ξαναγράψει ότι μέχρι τα τώρα η Γιουγκοσλαβία σα χώρα με αδέσμευτη εξωτερική πολιτική, δηλαδή πολιτική που ερχόταν σε αντίθεση με τις υπερδυνάμεις, λειτουργούσε σαν παράγοντας σταθερότητας στα Βαλκάνια. Ιδιαίτερα η Γιουγκοσλαβία λειτουργούσε σαν παράγοντας αντίστασης στα επεκτατικά σχέδια του σοσιαλιμπεριαλισμού στην περιοχή.

Όμως έχει κι αυτή τη μοίρα, σαν ομόσπονδη χώρα να είναι τρωτή στο μεγάλο σαράκι κάθε πολυεθνικής ενότητας, στον αστικό σωβινισμό.

Αυτός ο αστικός σωβινισμός γίνεται σήμερα ο κυρίαρχος παράγοντας στις εξελίξεις στη γειτονική μας χώρα. Και βρίσκει πολύ εύφορο έδαφος να πατήσει μιας και η Γιουγκοσλαβία είναι η πρώτη σοσιαλιστική χώρα που πήρε τον καπιταλιστικό δρόμο.

Χάρι σ' αυτό το δρόμο ήρθε πάλι κυρίαρχη η αστική τάξη που μαζί της έφερε την άνιση ανάπτυξη των εθνοτήτων που την αποτελούν, την οικονομική κρίση, την αθλιότητα και τέλος την άρνηση της ίδιας της κρατικής συνοχής μέσα από τα κυρήγματα του σωβινισμού.

Πάνω σ' αυτές τις εσωτερικές αντιθέσεις της Γιουγκοσλαβικής κοινωνίας επιδρούν οι εξωτερικοί τοπικοί και διεθνείς παράγοντες που κάνουν εκρηκτικές τις εσωτερικές αντιθέσεις.

Οι μεγαλύτερες εθνικές αντιθέσεις στους κόλπους του γιουγκοσλαβικού κράτους είναι αυτές που αντιπαραθέτουν από τη μια την Σερβία με το Κόσσοβο και από την άλλη την Σερβία με την Σλοβενία.

Τον τελευταίο καιρό παρακολουθούμε την όξυνση αυτής της δεύτερης αντίθεσης, ή για την ακρίβεια τον παροξυσμό της.

Όμως και οι δύο αντιθέσεις είναι δεμένες ανάμεσά τους.

Στην αντίθεση Κόσσοβο - Σερβία η Σλοβενία έχει πάρει το μέρος του Κόσσοβου.

Γι' αυτό οι Σέρβοι της Σλοβενίας θέλησαν την περασμένη εβδομάδα να διαδηλώσουν ενάντια στην Σλοβένικη κυβέρνηση για τη στάση της αυτή. Η σλοβένικη κυβέρνηση απαγόρεψε τότε την συγκέντρωση και η Σερβία διέκοψε τις πολιτικές και οικονομικές της σχέσεις με την Σλοβενία.

Πρόκειται για ένα γεγονός πελώριας πολιτικής σημασίας, τέτοιας που κατά τη γνώμη μας ξεπερνάει τη σημασία κάθε άλλου γεγονότος τον τελευταίο χρόνο σ' ολόκληρη την Ευρώπη.

Ακόμα και αν αυτή η αντίθεση αμβλυνθεί προσωρινά έχει γίνει η αρχή για το διαμελισμό της Γιουγκοσλαβίας.

Η Σλοβενία βέβαια είναι μια μικρή δημοκρατία στο βορειότερο τμήμα της χώρας ενώ η Σερβία είναι η μεγαλύτερη απ' όλες τις άλλες και κατά πολύ. Όμως η Κροατία είναι επίσης τελευταία με το μέρος της Σλοβενίας ενώ μέχρι τώρα κρατούσε μια ενδιάμεση στάση.

Το Μαυροβούνι είναι επίσης ενάντια στη Σερβία και το ίδιο ισχύει για την δεύτερη αυτόνομη περιοχή της Σερβίας μετά το Κόσσοβο, την Βοϊβοντίνα.

Σε συμμαχία με τη Σερβία βρίσκεται από την άλλη μεριά η Μακεδονία.

Με λίγα λόγια μια χοντρή διαχωριστική γραμμή έχει αρχίσει να φτιάχνεται στη Γιουγκοσλαβία.

Αυτή η γραμμή αντιστοιχεί και σε διαφορετικά τοπικά μέτωπα και επιρροές και αυτό θα γίνει αργότερα καταλυτικό.

Η Αλβανία, η Ελλάδα και η Βουλγαρία στρέφονται κύρια ενάντια στη Σερβία. Η Αλβανία για το ζήτημα του Κόσσοβου, η Ελλάδα και η Βουλγαρία για το ζήτημα της Μακεδονίας.

Και οι τρεις αυτές χώρες ρίχνουν λάδι στη φωτιά.

Όσο είναι αναντίρρητη η κατασταλτική δράση του σέρβικου σωβινισμού στο Κόσσοβο άλλο τόσο είναι σίγουρο ότι οι αλβανοί ρεβιζιονιστές υπόθαλψαν τον αλβανικό σωβινισμό στο Κόσσοβο που έδρασε ενάντια στη σέρβικη μειονότητα που ζει σ' αυτή την περιοχή. Η Αλβανία είναι σε μεγάλο βαθμό υπεύθυνη για την άνοδο του σωβινιστή Μιλόσεβιτς στην ηγεσία της Σερβίας.

Αντίθετα ο ελληνικός σωβινισμός ενάντια στη σλαβομακεδονική μειονότητα και η μη αναγνώριση της γιουγκοσλαβικής Μακεδονίας σαν τέτοιας από την Ελλάδα, σε συνδυασμό με τις εδαφικές διεκδικήσεις της Βουλγαρίας πάνω στη Μακεδονία, οδήγησαν αυτή την τελευταία σε μια ενεργητική πολιτική στο πλευρό της Σερβίας.

Από ευρύτερη ευρωπαϊκή άποψη μπορούμε επίσης να διαπιστώσουμε ότι η Δ. Ευρώπη τάσσεται όλο και περισσότερο στο πλευρό της Σλοβενίας.

Η Σλοβενία είναι η πιο αναπτυγμένη βιομηχανικά δημοκρατία της Γιουγκοσλαβίας πράγμα που την φέρνει στο επίπεδο της οικονομίας κοντά στην κεντρική Ευρώπη, ενώ σε πολιτικό επίπεδο την οδηγεί στον κλασσικό, δυτικού ευρωπαϊκού τύπου, αστικό κοινοβουλευτισμό. Έτσι έρχεται σε ολοένα μεγαλύτερη αντίθεση με τον συγκεντρωτικό, κύρια κρατικοκαπιταλιστικό χαρακτήρα του σέρβικου κράτους, τόσο στην οικονομία, όσο και στην πολιτική.

Και η Ευρώπη λοιπόν τάσσεται όλο και περισσότερο ενάντια στη Σερβία.

Εννοείται ότι αυτό κάνει σταδιακά και ο σοσιαλιμπεριαλισμός. Με τον διαμελισμό της Γιουγκοσλαβίας τσακίζεται ένα πελώριο ανάχωμα για την κίνηση του σοσιαλιμπεριαλισμού προς τη Δύση, ιδιαίτερα προς τη Βόρεια Ιταλία.

Αν οι αντιθέσεις οξυνθούν παραπέρα η Μακεδονία θα αποκοπεί πρακτικά από τη Σερβία μέσω του Κόσσοβου και θα βρεθεί περικυκλωμένη και αδύναμη ανάμεσα στην Ελλάδα, την Αλβανία και τη Βουλγαρία που σταδιακά διαμορφώνουν έναν συμπαγή άξονα.

Δίχως τα μετόπισθεν της Κροατίας και του Μαυροβούνιου και με προβλήματα στην Βοϊβοντίνα η Σερβία δεν είναι εύκολο ν' αντέξει, ούτε πολιτικά, ούτε στρατιωτικά στις πιέσεις από την Ανατολή. Η απομόνωση αυτή θα δυναμώσει στην περίπτωση που οι σοβιετικοί αποκτήσουν μεγαλύτερη επιρροή στη Ρουμανία ρίχνοντας τον Τσαουσέσκου.

Αυτός ήταν ο λόγος που έκανε τον Γκορμπατσώφ, στη διάρκεια του ταξιδιού του στην Γιουγκοσλαβία, να διαλέξει μετά το Βελιγράδι να επισκεφθεί την Σλοβενία.

Άλλωστε η φαινομενική πολιτική ύφεσης που ακολουθεί ο Γκορμπατσώφ και η αλλαγή φρουράς και τακτικής που αυτός επιβάλλει στις ανατολικές χώρες θα δυναμώσουν τις αποχωριστικές τάσεις στη Γιουγκοσλαβία. Γιατί το μεγαλύτερο στοιχείο συνοχής αυτής της χώρας βρίσκεται στην ενιαία άμυνα απέναντι στον υπαρκτό κίνδυνο επίθεσης από την ΕΣΣΔ. Δεν είναι τυχαίο ότι ο πιο συνεκτικός παράγοντας του γιουγκοσλαβικού κράτος είναι ο στρατός στον οποίο ακόμα οι εθνικοί ανταγωνισμοί στο πολιτικό επίπεδο δεν έχουν αντανακλαστεί τουλάχιστον με την ίδια ένταση.

Εξάλλου τις πραγματικές συμπάθειες του σοσιαλιμπεριαλισμού μπορεί να τις παρατηρήσει κανείς διαβάζοντας τον φιλικό με το ψευτοΚΚΕ τύπο στη χώρα μας.

Είναι αλήθεια ότι ο σέρβικος σωβινισμός κάνει σήμερα σπασμωδικές και αντιπαθητικές κινήσεις για να διατηρήσει τη συνοχή της γιουγκοσλαβικής ομοσπονδίας, κινήσεις που το δίχως άλλο θα χειροτερέψουν την κατάσταση.

(Τέτοια είναι η δυσμενέστερη για την αυτονομία της Βοϊβοντίνας και του Κόσσοβου αλλαγή του σέρβικου συντάγματος που έγινε την περασμένη χρονιά).

Για τους κομμουνιστές και τους πραγματικούς δημοκράτες μια ομοσπονδία κρατιέται μόνο και μόνο επειδή το θέλουν οι διαφορετικές εθνότητες που την αποτελούν. Αν αυτή η θέληση δεν υπάρχει η καλύτερη και μοναδική λύση είναι ο αποχωρισμός.

Αυτό ισχύει ακόμα και στην περίπτωση που αυτός ο αποχωρισμός υποθάλπεται από τα έξω. Γιατί είναι καλύτερη μια νέα διάταξη των κρατικών συνόρων παρά μια εσωτερική παράλυση και εθνική έκρηξη που θα επιταχύνει τις εξωτερικές αναμίξεις.

Είναι αλήθεια ότι η σέρβικη εθνότητα ήταν μέχρι τα τώρα το τσιμέντο της γιουγκοσλαβικής ομοσπονδίας η πιο προωθημένη ιστορικά περιοχή της. Όμως ενότητα κάτω από την κυριαρχία της Σερβίας δεν πρόκειται να γίνει αποδεκτή από τις άλλες δημοκρατίες.

Πάντως εφ' όσον θα μπορέσουν ειρηνικά, δίχως εξωτερική ανάμιξη και δίχως επιβολή ορισμένων πάνω στις υπόλοιπες, οι γιουγκοσλαβικές δημοκρατίες να λύσουν το πρόβλημα της κρατικής συνοχής, αυτό θα είναι προς το συμφέρον όλων των ευρωπαϊκών λαών και του ελληνικού.

Η συνεισφορά των ελλήνων δημοκρατών σ' αυτή την κατεύθυνση είναι να εμποδίσουν κάθε ανάμιξη της ελληνικής άρχουσας τάξης στα όσα συντελούνται στη γειτονική χώρα, να σταθούν αντίθετοι στην μη αναγνώριση του δικαιώματος του μακεδονικού κράτους της Γιουγκοσλαβίας να χρησιμοποιεί την δικιά του γλώσσα και αυτό το όνομα και πάνω απ' όλα να σταθούν αντίθετοι στην φασιστικού τύπου καταπίεση και των στοιχειωδέστερων δικαιωμάτων της σλαβομακεδονικής εθνικής μειονότητας, ακόμα και του δικαιώματος της ίδιας της της ύπαρξης.